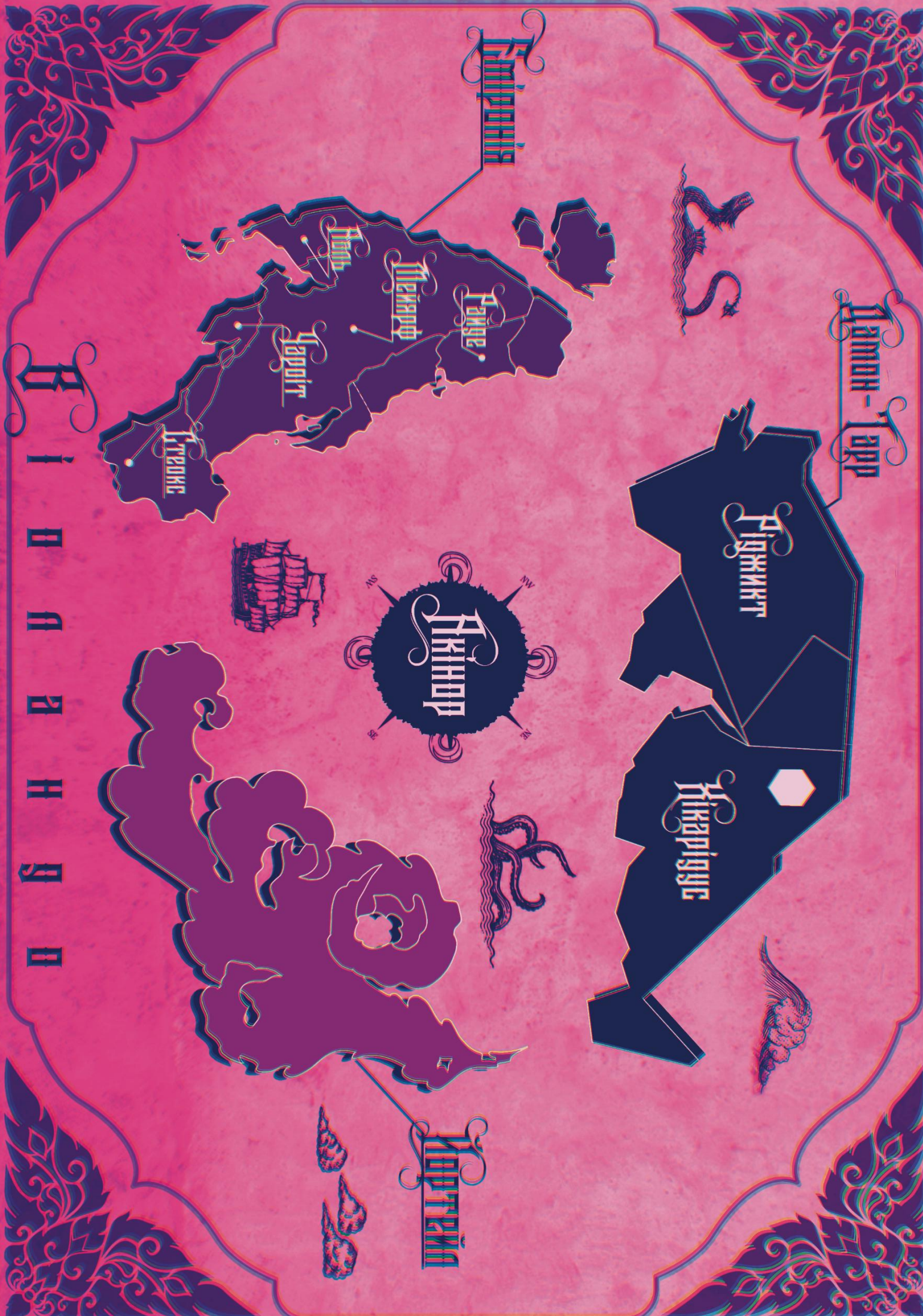

22 МЕЖІ

ДИЛЕМА
ДИСКОБРАЗІВ

Дніпро-Дніпро

Рівні

Хмельницький

Львівський

Київський

Чернігівський

Полтавський

Харківський

Луганський

В і с л а н ц ю

22 Межі

Дилема Дискобразів; — Безвість, Видавництво "Виворіт-нашиворіт", 2X2X рік. — 420 с.

Ця історія — неминуха катастрофа двох сердець і відчайдушна спроба їй запобігти. Поки Вовчення все мріє про запашний чай, я втягую дим і гадаю, під яким кутом відсікати голову величному божеству. Спільного між нами менше, ніж між мармеладною гусеницею і затхлою папіросою, але все одно я втягнув її в те, що й пригодою не назвеш.

Ступаємо начебто в унісон, але Вовчення бачить у мені романтичного курця, я в ній — без п'яти хвилин покійницю. Вона любить цей світ, а я — зневажаю і ховаюся від нього в штучну реальність із яскравими вогнями. Я їм з нею пряники, жартую, підлечуюсь, а потім стою над її шиєю, щоб обірвати тендітне життя.

Говорячи широко, це історія про чисті серця і того, хто їх без вороття спотворює. Про меншовартісну людину, яка завжди хоче як краще, але залишає за собою лише згарище. Про закомплексоване Жученя, яке кидає клятви на вітер і знає, коли потрібно бити в спину так, щоб на смерть. Ця книжка про мене і мою відсутність. Тільки річ у тім, що я терпіти не можу говорити широко.

Тому клянуся життям своїм, що це історія про пару дурнів і їхню теплу пригоду з невеликими складнощами, тільки й усього.

Дизайн: gt.svl (Instagram)

Ілюстрації: seagulllike / gt.svl / ariruchi (Instagram)

Редактура та коректура: angel.valeriivna (Instagram)

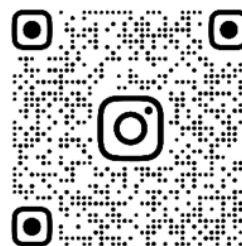
Бета-рідінг: books_queen8 (Instagram)

Всі зображення намальовані вручну без використання AI

МІЙ ВСЕСВІТ

МІЙ ІНСТАГРАМ

22_LAYERS_OF_ME

© 2X2X by 22 Layers. Всі права захищені.

©Переклад на Йетрагге-янте ТОВ Видавництво "Виворіт-нашиворіт", 2X2X

Права на видання отримано за угодою з 22 layers. Усі права захищені. Жодна частина цієї книги не може бути відтворена в Дамон-Тарре в будь-якій формі без письмового дозволу власника авторських прав.

ТОВ "Виворіт-нашиворіт", Еміронія, Безвість, провулок Хемаліон 50/50

22 МЕЖІ

ДИЛЕМА ДИСКОБРАЗІВ

(УРИВОК ДЛЯ ОЗНАЙОМЛЕННЯ)

ЦЕЙ ТВІР — ОДНА З ТРЬОХ КНИГ ЦИКЛУ «АМБІВАЛЕНТНІСТЬ ПОЧУТТІВ ЛЮДСЬКИХ». НИЖЧЕ ВИ ЗНАЙДЕТЕ ПЕРЕЛІК КЛЮЧОВИХ ПОДІЙ ВСЕСВІТУ В ХРОНОЛОГІЧНІЙ ПОСЛІДОВНОСТІ.

1. АМАЛЬГАМА

1-ий РІК НОВОЇ ЕПОХИ

ПРОЦЕС, ЯКИМ НАЗИВАЮТЬ ЗЛИТТЯ ЧОТИРЬОХ РІЗНИХ НЕБЕСНИХ ТІЛ, ЩО ПРИЗВІВ ДО ПОЯВИ НОВОЇ ПЛАНЕТИ, ЯКА НАЗИВАЄТЬСЯ ВІОЛАНДО.

2. СКРЕГІТ

48-ий РІК НОВОЇ ЕПОХИ

АНОМАЛЬНА ПОДІЯ СВІТОВОГО МАСШТАБУ, ЩО ПРИЗВЕЛА ЯК ДО ЗАГИБЕЛІ ВЕЛИКОЇ ЧАСТИНИ НАСЕЛЕННЯ, ТАК І ДО ПОЯВИ У ДЕЯКИХ ЛЮДЕЙ НОВОГО ВИДУ ЕНЕРГІЇ, ЩО ЗВЕТЬСЯ АМАРАНТИНОМ.

3. МЕТАЛЕВИЙ ДЗВОНИК

49-ий РІК НОВОЇ ЕПОХИ

МОЯ ДРУГА КНИГА. ЦЕЙ ТВІР — ВІДГАЛУЖЕННЯ ВІД ОСНОВНОГО СЮЖЕТУ І ЙОГО МОЖНА ЧИТАТИ БЕЗ ПРИВ'ЯЗКИ ДО ІНШИХ КНИГ.

4. ОРТОРУС

50-ий РІК НОВОЇ ЕПОХИ

НА ПІВДНІ СТЕОКСУ ЗАВЕРШУЄТЬСЯ БУДІВНИЦТВО ЗАМКУ, ЯКИЙ СТАЄ ДОМОМ ДЛЯ ПЕРШИХ ЖИТЕЛІВ.

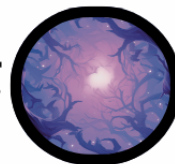
5. БЕЗКІНЧНІСТЬ, ПЛЮС-МІНУС

54-ий РІК НОВОЇ ЕПОХИ

МОЯ ПЕРША КНИЖКА. ПЕРША ІСТОРІЯ, ЯКА ПОВ'ЯЗАНА З ОСНОВНИМ ЦИКЛОМ. ДОПОМАГАЄ КРАЩЕ ЗРОЗУМІТИ КОНЦЕПЦІЮ СВІТУ ТА ПОДІЇ ІНШИХ ОПОВІДАНЬ.

6. ТРАУР/СВЯТО В СЕМИ КОЛЬОРАХ

55-ий РІК НОВОЇ ЕПОХИ

МОЯ ТРЕТЯ КНИГА. ЦЯ ІСТОРІЯ — ВІДГАЛУЖЕННЯ ВІД ОСНОВНОГО СЮЖЕТУ, І ЇЇ МОЖНА ЧИТАТИ БЕЗ ПРИВ'ЯЗКИ ДО ІНШИХ КНИГ.

АМБІВАЛЕНТНІСТЬ ПОЧУТТІВ ЛЮДСЬКИХ

57-ий РІК НОВОЇ ЕПОХИ

**ДИЛЕМА
ДИСКОБРАЗІВ**

МОЯ ЧЕТВЕРТА КНИГА, ЯКУ МОЖНА ЧИТАТИ БЕЗ ОЗНАЙОМЛЕННЯ ІЗ ІНШИМИ ТВОРАМИ.

**ДИХОТОМІЯ,
ПЛЮС-МІНУС**

МАЙБУТНЯ ТВОРЧІСТЬ
ІСТОРІЇ, ЯКІ ВІДКРИЮТЬСЯ МЕЖА ЗА МЕЖЕЮ.

**КАЗКОЮ
ЄДИНОЮ**

ВІД АВТОРА

Я уявляю творчість як колективне несвідоме — простір із мільйонами дзеркал, кожне з яких спрямоване у свій бік. Вони зберігають різні зображення в собі, повз які одні пройдуть, не замислюючись, інші ж зупиняться, щоб вдивитись уважніше. Але кожен у цьому просторі знайде свої віддзеркалення, свої наповнення і сенси.

Моя мета у творчості, яку я створюю, — залишитися собою, дати змогу читачеві поглянути на світ моїми очима та емоційно перетнутися з ним в одному із дзеркальних відображень. Я дотримуюся думки, що емоційне здатне з'єднувати людей часто сильніше, ніж фізичне перебування поруч.

Почуття людини були створені разом із нею, але кожна форма, яку їм надає людина — неповторна. Форми ці можуть бути схожі між собою, але ніколи не будуть точною копією чиеїсь історії. Все своє життя я буду захоплюватися тим, що у творчості різні люди здатні знайти натхнення і свою історію в тому, що створив незнайомий їм індивід.

Я не дивуюся тому, що люди можуть не зрозуміти чиюсь творчість, але щоразу радію, коли моя стає комусь цікавою. Ця історія, як і все, що я створюю, — одне з дзеркал, повз яке хтось пройде не дивлячись, а хтось роздивиться куди більше, ніж сподівався.

А в дзеркалах цих все моє життя.

ТРЕЗАМІКА

Ми — діти роду еміронського. Як і решта, ми несемо благословенне прокляття людського буття: ми кохаємо і втрачаємо, робимо помилки, але не перестаємо мріяти і вірити в дива. Наші серця часто протистоять розуму, тому ми ніколи не перестанемо лити сльози, які зможе зрозуміти лише інша людина і ніхто більше. Але ми, діти західного материка, відрізняємося вірою, яку носимо вже не одне століття.

Наші серця оплетені вісьмома божествами, яких ми називаємо *Всюдисущими*. Вони — це той дивовижний світ, що нас оточує: цвітіння і смерть, зливи зі штилями, мрії з дійсністю, трагедії і дива — Всюдисущі з нами скрізь і завжди. Як новонароджений прив'язується до материнського запаху, так ми пов'язані з ними, і немає серед нашого роду тих, хто згадає про Всюдисущих з байдужістю або злістю.

Вони створюють природний хід речей навколо нас, а ми живимо їх своєю вірою і молитвами. Тому я стою на колінах — руки мої складені, а серце тремтить. Лише думаю про чотирьох *променистих* божеств, і по шкірі пробігає весна. Знаю, що багато світлого ще попереду і я обов'язково відчую кожен промінчик, кожен щасливий момент. І тільки думки переключаються на чотирьох *щільних* божеств, як моє серце покривається сталлю. Я розумію — попереду ціле життя. Це непросте, непередбачуване життя з помилками, падіннями і трагедіями. Але як дерева стоять навіть у найсуворішу осінь, щоб потім розквітнути, так вистояю і я.

Я вірю в світлу епоху і щасливе майбутнє для кожного з нас. Ви, діти інших земель, думаєте, що Трезаміка — це лише сліпа нераціональна віра у вісім сутностей, але наших сердець вам не розшифрувати. Насправді це про те, щоб змусити своє серце відстукувати якомога голосніше. І моє зараз стукає так, що аж вуха закладає.

ЦЕТАЛЬ

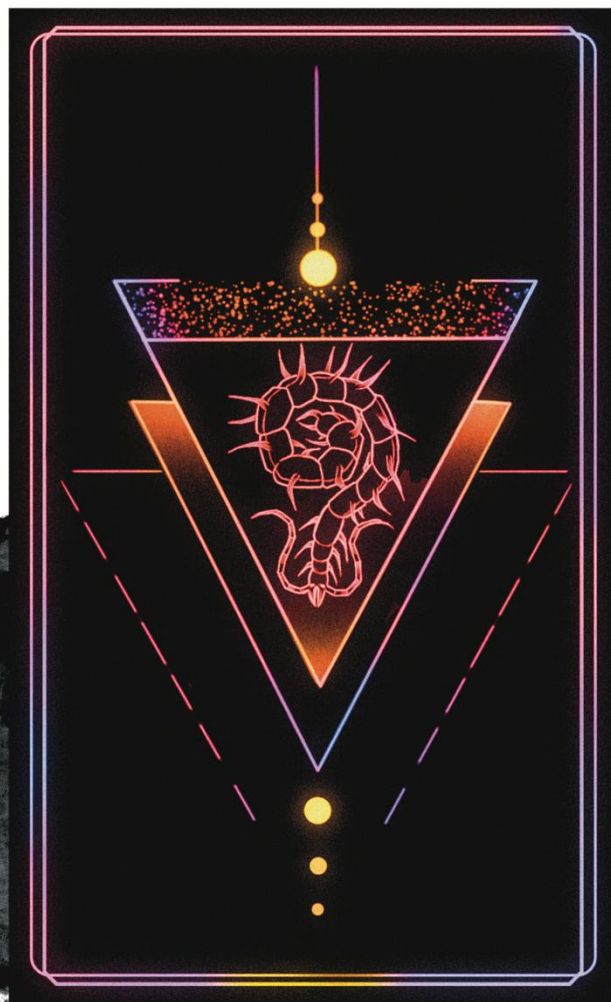
(БЕЗМЕЖНА)

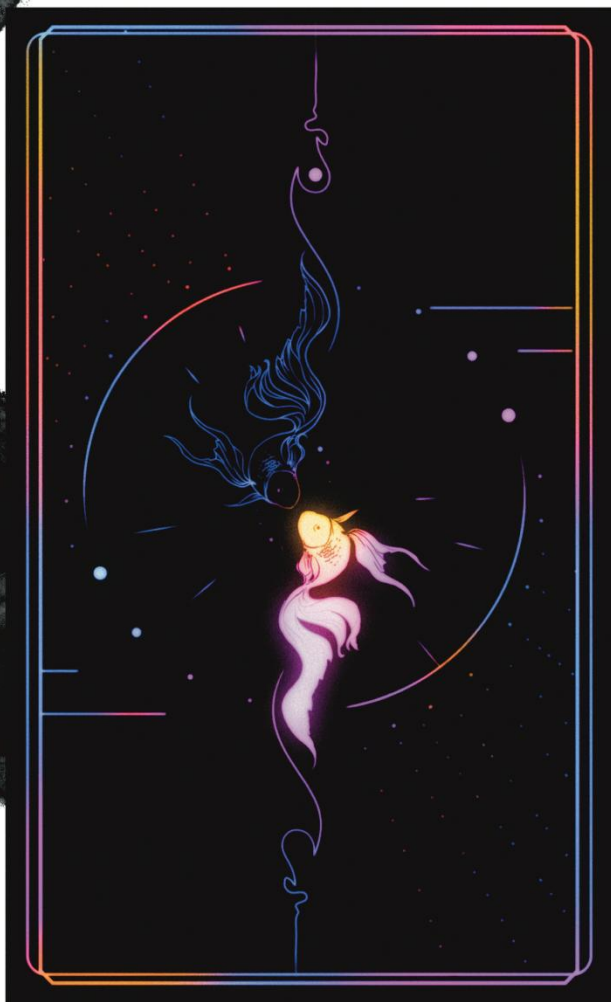
**ПЕРШЕ ПРОМЕНИСТЕ
БОЖЕСТВО. ВОНА — ЦЕ ВЕСЬ
ПРИРОДНИЙ ПРОСТІР І
НАТУРАЛЬНА КРАСА, ЯКІ
НАС ОТОЧУЮТЬ. БЕЗМЕЖНІ
НЕБЕСА, ПОЛЯ, ХИЖІ
ПУСТЕЛІ, ГОРИ І ЧАРІВНІ
ЛІСИ — ОСЬ ТЕ, ЩО НЕСЕ В
СОБІ ПЕРША ПРОМЕНИСТА
БОГИНЯ.**

САЙРО

(НЕЗРИМИЙ)

**ПЕРШЕ ЩІЛЬНЕ
БОЖЕСТВО. САЙРО —
ПРОДОВЖЕННЯ ЦЕТАЛЬ І
ВОДНОЧАС ЇЇ ЗВОРОТНИЙ
БІК. ВІН — ЦЕ
НАЙПОТАЄМНІША
ТАЄМНИЦЯ, ДНО ОКЕАНУ І
НЕСКІНЧЕННІСТЬ
КОСМОСУ. У НЬОМУ ВСЕ
ТЕ, ЩО ЛЮДИНОЮ ЩЕ НЕ
ПІЗНАНО.**

АДМОЕ

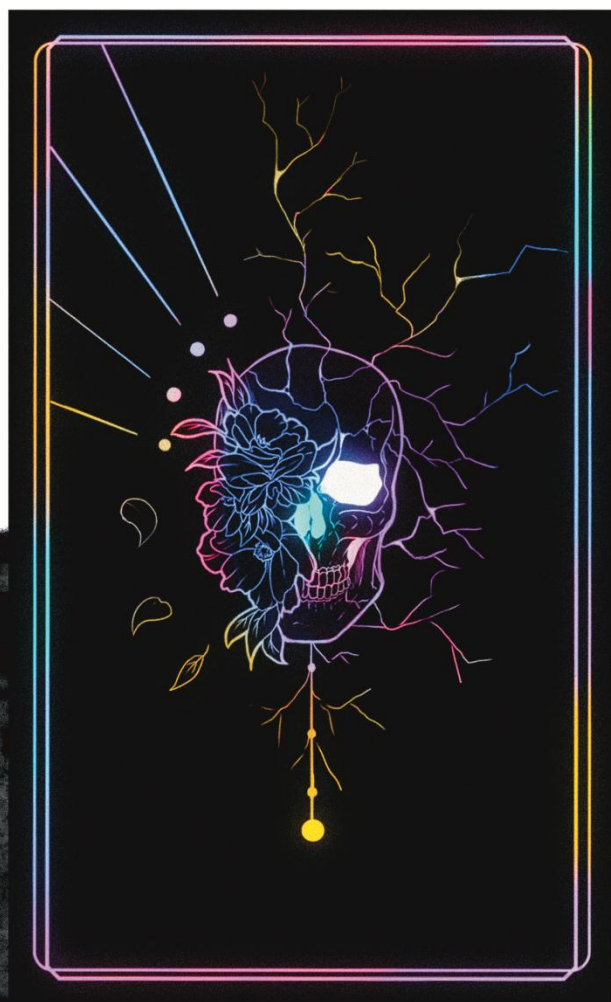
(БЕЗПЕРЕРВНИЙ)

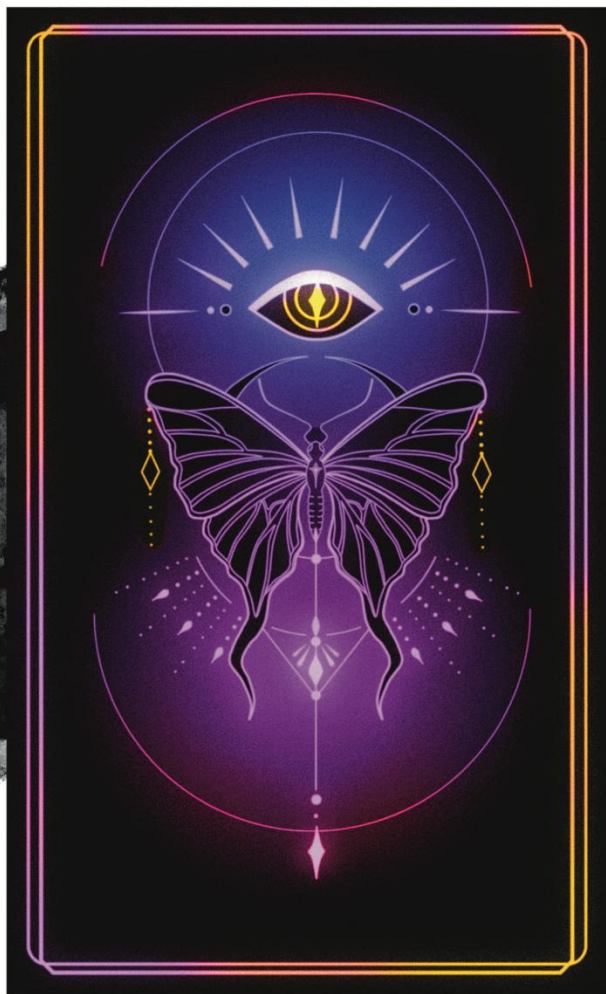
ДРУГЕ ПРОМЕНИСТЕ
БОЖЕСТВО, ВТІЛЕННЯ
САМОГО РИТМУ. А РИТМ —
ЦЕ НАТОВПИ ЛЮДЕЙ І ЗГРАЇ
ТВАРИН, ЦЕ РУХ,
СЕРЦЕБИТТЯ, ПОЛІТ,
РОЗВИТОК І ЗАРОДЖЕННЯ
НОВОГО ЖИТТЯ. АДМОЕ —
ТОЙ ПРИРОДНИЙ ХІД РЕЧЕЙ,
ЯКИЙ РОБИТЬ НАШУ
ПЛАНЕТУ ПО-
СПРАВЖНЬОМУ ЖИВОЮ.

ФОЛЕСТА

(АБСОЛЮТНА)

ДРУГА ЩІЛЬНА БОГИНЯ, ЩО
СИМВОЛІЗУЄ РОЗПАД У
ЧИСТОМУ ЇЇГО ВИГЛЯДІ.
ЦЕ ВТІЛЕННЯ ТОГО, ЩО ВСЕ,
НАВІТЬ ВСЮДИСУЩІ, НЕ
ІСНУЄ ВІЧНО. БУДЬ-ЯКЕ
ЖИТТЯ, РУХ І РИТМ МАЮТЬ
СВІЙ КІНЕЦЬ — ОСЬ ПРО
ЩО ВАРТО ПАМ'ЯТАТИ
НАСАМПЕРЕД.

ЛЕТАРО

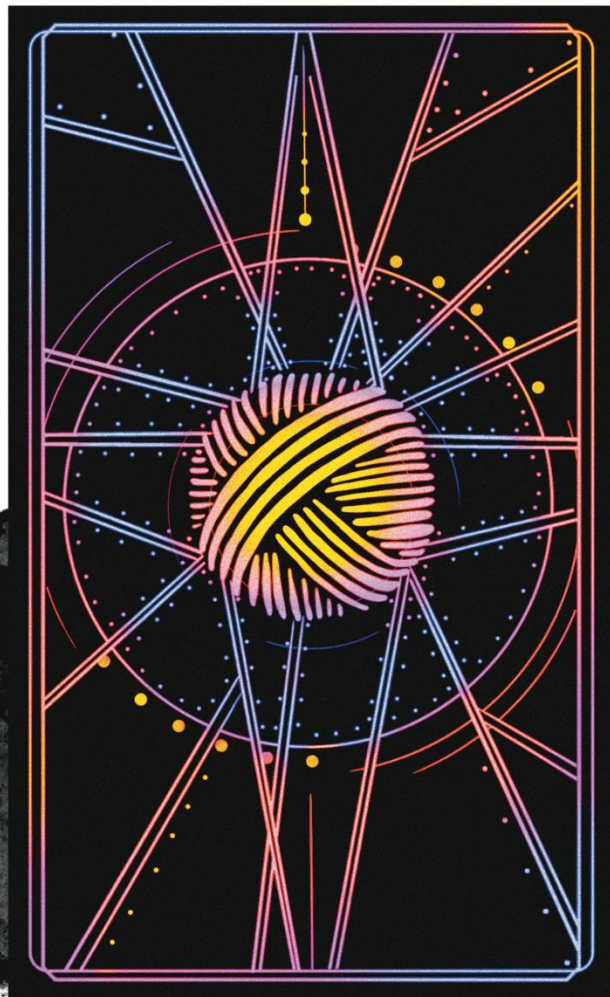
(ОСЯГАЮЧИЙ)

ТРЕТЄ ПРОМЕНИСТЕ БОЖЕСТВО. ВІН — САМЕ ВТІЛЕННЯ СПРИЙНЯТТЯ, АДЖЕ ЗАВДЯКИ ЙОМУ МИ ВІДЧУВАЄМО ЦЕЙ СВІТ БАГАТОГРАННО. ЛЕТАРО ДАЄ НАМ РОЗРІЗНЯТИ ВСІЯКІ КОЛЬОРИ, ОБРАЗИ, ЗАПАХИ, А ІНОДІ НАВІТЬ ТЕ, ЩО ВИХОДИТЬ ЗА МЕЖІ ОРГАНІВ ЧУТТЯ.

АЛЬДОРАКСИДА

(РЕЗОНУЮЧА)

ТРЕТЄ ЩІЛЬНЕ БОЖЕСТВО. ЯКЩО ЛЕТАРО СИМВОЛІЗУЄ ЗВ'ЯЗОК ЛЮДИНИ ЗІ СВІТОМ, ТО АЛЬДОРАКСИДА ЯВЛЯЄ СОБОЮ ЗВ'ЯЗОК СВІТУ З ЛЮДИНОЮ. ВОНА — ЦЕ ПЕРЕПЛЕТЕННЯ В НАЙШИРШОМУ СЕНСІ: БАТЬКІВСЬКА ЛЮБОВ ДО ДИТИНИ, БАГАТСТВО ВРОЖАЮ ВІД ДОЩІВ АБО СМЕРТЬ ТРАВОЇДНОГО ВІД ХИЖАКА — ВСЕ ЦЕ ПОЄДНАННЯ НЕВИДИМИХ НИТОК.

НОКСЕО

(ПРЕДВІЧНА)

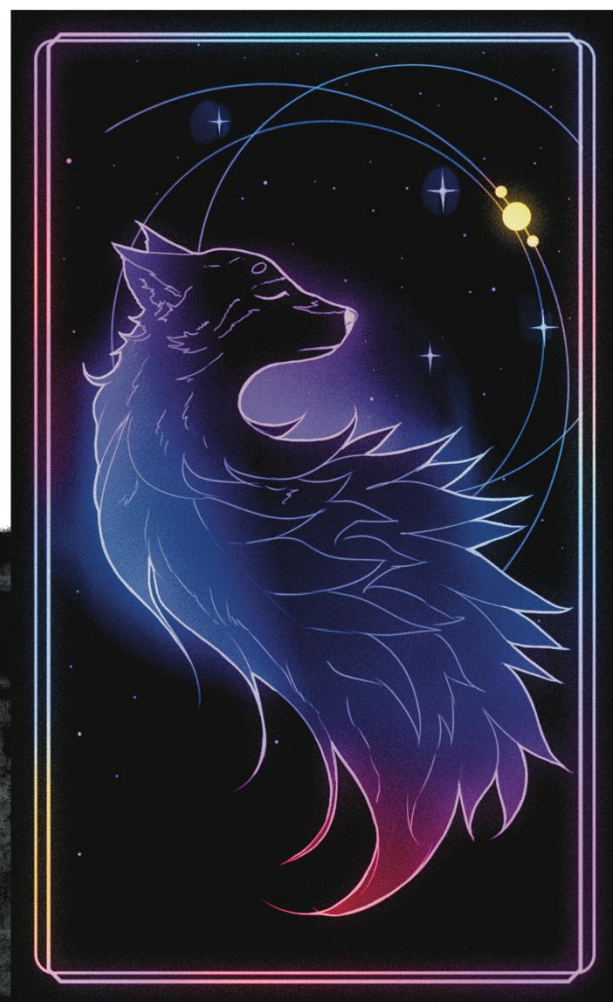
ЧЕТВЕРТЕ ПРОМЕНИСТЕ
БОЖЕСТВО. ВОНА — ЦЕ
ЯВИЩА, ЩО ВИБИВАЮТЬСЯ З
УСІХ НОРМ. ПРАГНЕННЯ ДО
ЖИТТЯ НА МЕЖІ СМЕРТІ,
ВІДВЕРТІ ДИВА І
СПРОСТУВАННЯ ЗВИЧНИХ
ЗАКОНІВ. НОКСЕО — ЦЕ ТА
РІДКІСНА ІСКРА ВСЕРЕДИНІ.

**НЕЗРОЗУМІЛА І
НЕСПОДІВАНА, АЛЕ
ВОІСТИНУ ДИВОВИЖНА.**

ЛОЙТЕ

(ІНАКШИЙ)

ЧЕТВЕРТЕ ЩІЛЬНЕ
БОЖЕСТВО, ЛОЙТЕ, Є
ПОКРОВИТЕЛЕМ МРІЙ І
МАРЕНЬ. ВІН СИМВОЛІЗУЄ
НЕ ТІЛЬКИ ЇХ, АЛЕ Й
ОКРЕМИЙ ЗАГАДКОВИЙ СВІТ,
СПОКОНВІКУ ПОВ'ЯЗАНИЙ
ПРАКТИЧНО З УСІМА
ЖИВИМИ ІСТОТАМИ НА
ПЛАНЕТІ. СОН, ЯК І СМЕРТЬ,
НЕМИНУЧИЙ, АДЖЕ РАНО
ЧИ ПІЗНО ВІН ТОРКАЄТЬСЯ
КОЖНОГО.

Передмова

У 54-ий рік нової епохи головний персонаж серії "Плюс-мінус", **Мія**, прибуває до замку Орторус, який стає її домом. Тут вона зустрічає людей зі своїми особливостями, індивідуальностями і мріями, після чого вирішує шукати свій шлях, життєву дорогу і те, що зветься "Безкінечністю".

Двоє з цих людей — Ейдан і Тесс. Перший — мовчазний і замкнений молодий чоловік, який часто розмовляє хитромудро, подовгу сидить у своїй кімнаті та бачить пророцтва, що нашіптує йому голос у голові.

Друга — неуважна дівчина, якій із тваринами і природою часто спілкуватися легше, ніж із незнайомими людьми.

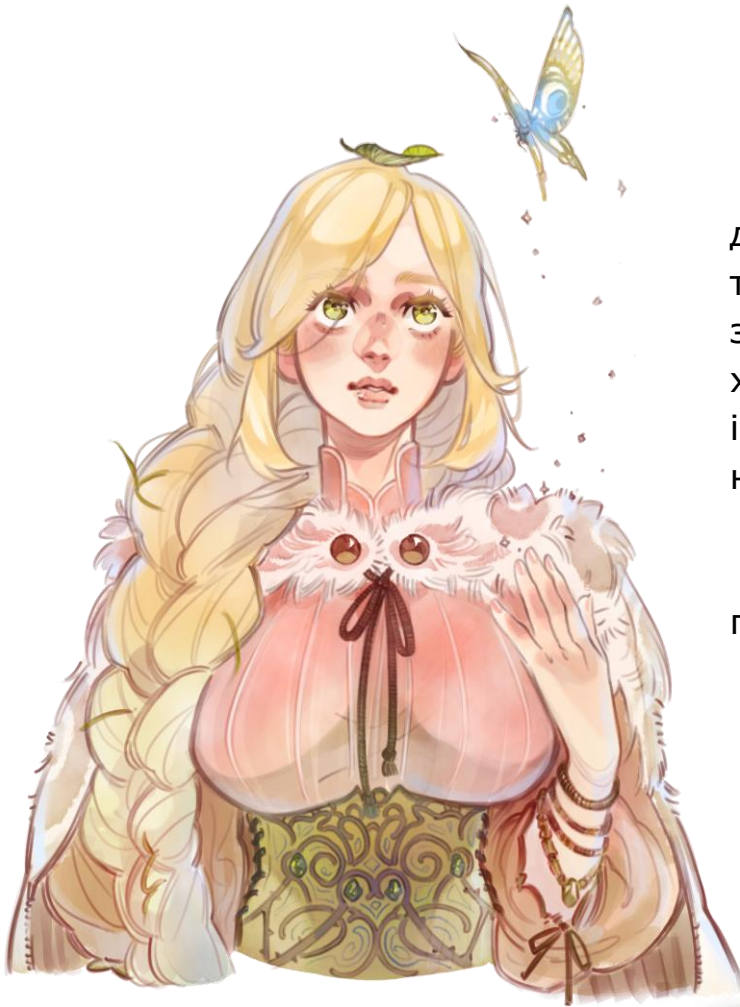
У 57-му році нової епохи Мія вирушає назустріч голосу, який кличе її. Дорога простягається за незрозумілі навіть вченим кольорові хмари, що застигли в небі майже десятиліття тому, подарувавши людям особливі здібності, які називаються "ароматами".

Ця пригода вплине не лише на материк, а й на всю планету. Вона відбувається паралельно двом іншим історіям.

"Дилема дискообразів" — це одна з трьох історій, які переплетені в серію "Амбівалентність почуттів людських". Усі три книжки взаємопов'язані і відбуваються одночасно від імені різних персонажів. Якщо щось вам здалося недомовленим, знайте, що цілком секрети розкриваються лише під час прочитання кожної з історій.

І хоч **"Дихотомія, плюс-мінус"** прямо продовжує "Безкінечність, плюс-мінус" і розкриває засадничі події Віоландо, саме в поєднанні двох інших книжок серії розкривається вся повнота картини.

Книги з циклу «Амбівалентність почуттів людських» можна читати в будь-якій послідовності. Приємного занурення.

ВОВЧЕНЯ

Комусь дісталися лісові очі та думки про море. Вона торкалася тепла з центру і не знала, що існує за його межами. Їй подарували холодні кінцівки, яскраву фантазію і гаряче серце, яке жодного разу її не підводило.

І в цій спадщині усмішка її та простодушність.

ЖУЧЕНЯ

Комусь дісталися крила з недопалених цигарок і життя на кілька тисяч затяжок. Він прослизнув повз тепло по дотичній, але всередину так і не зазирнув. Йому заповідали таємниці, що були ненависними, але неминучими, а разом із ними — хронічну задуху.

І в цій спадщині його журба і сльози.

ГЛАВА 25. КАЇН ВБИВАЄ КАЇНА

Я знаю. Знаю, що скоро настане момент, коли найбільше з божеств зійде до людей і прийме крихку фізичну форму. Зіниці тисяч людей розширяться від побаченого, а невидима всемогутня рука одночасно торкнеться голів кожного зі спостерігачів. Їхні серця битимуться подібно дятловому дзьобу о дерево, вони відчують крила за спиною і бажання відірватися від землі. Три доби литиме дощ, а після людству у плоті з'явиться Сайро, іменований Незримим. Я буду одним із тих, хто стане свідком богоявлення і справжнього дива. Саме втілення гроз, океанського дна і лютих повеней, цей Всюдисущий принесе з собою таємницю, адже вся його природа виткана саме з неї. Сайро не розімкне вуст, щоб кидати слова, не звернеться до натовпу, але передасть все через один тривалий дотик невидимої руки. Незбагнений, прекрасний і воістину незримий, він розповість таємницю людському роду, а його поява стане подією незабутньою для кожного.

І саме в цей момент, коли божественне торкнеться людського, я відсічу богу голову. Я вб'ю його і позбавлю наш світ значно більшого, ніж чарівного силуету перед тисячолітньою юрбою. Коли голова Всюдисущого впаде на підлогу, я заберу з собою секрети і звичний хід речей, заберу холодний норів природи і змушу її ненавидіти рід людський. Це я одним рухом поставлю хрест на тому житті для всіх нас, яким ми насолоджувалися століттями. Це я заберу в людей і Всюдисущих того, хто приносить таємниці й відлунюється в серцях мільйонів. Я вкраду молитви і спокій, вкраду момент, епоху і здоровий глузд.

І все одно розсміюся. Тільки-но бездиханне тіло Всюдисущого звалиться, тільки-но зрозумію, що позбавив життя ціле божество, я розреготуся як божевільний. У цю мить я буду щасливий, нехай і

втоплю весь світ у хаосі й трагедії. І мить ця настане незважаючи ні на що. Я знаю це безперечно, подібно до того, що захочу дихати, якщо стиснуть моє горло, подібно до неминучого бажання води або сну. Мені вистачить сміливості відсікти голову і назад я вже не поверну.

Ти тільки дочекайся, людство, коли я виверну знайомий тобі світ навиворіт. Цей момент абсолютно точно настане, тому залишається рахувати години, сподіватися на краще, вірити в наївне, але пам'ятати — я заберу життя божества і переверну твоє. Я занурю тебе в таку темряву, якої ти ще не бачило. І жодне інше божество, яким би величним воно не було, мені не завадить — присягаюся всією своєю кров'ю, душею і суттю.

Але час ще не настав. Поки що я насолоджуюся диско: провітрюю свою голову, щоб не думати про те, як рубаю чужу. Потопаю в мільйонах вогнів безтурботності і співчуваю тим, хто про диско і гадки не має. А мені ось пощастило — досить стиснути великий і вказівний пальці сильніше та вдихнути гар, який повалить між ними. І тоді не нудота до горла підступає, а щастя в голову б'є. Я дивлюся на диско-куль і розумію, що світить вона не гірше за сонце.

Тому вирішальне слово буде за мною. Я знесу голову божеству і буду грати і з вогнем, і на нервах, і навіть зі смертю, якщо знадобиться. Але поки що єдина гра, що мені під силу — мовчанка.

ГЛАВА -1. ТИХЕ Й НЕВИННЕ

ЖУЧЕННЯ

Якщо історія має починатися з першого розділу, то не варто йти в історії на поводку. Як є що важливого сказати, але це ще не частина чогось більшого — не потрібно зашивати собі рота, відразу переходити до головного й скупитися на слова. Саме тому з'являються передмови, нульові і навіть мінус перші розділи.

Ось, наприклад, людина, жартівник, курець, тихоня, грубіян, сама собі і лікар, і пацієнт, що обирає пігулки на око і п'є у випадкових дозах. Її несе течія життя і дивом носить земля, доки єдине, що здатна нести вона сама, — це нісенітниця і тягар.

У людини цієї був улюблений колір — м'який блакитний відтінок, яким його затхла кімнатка була обклеєна зі стін і до стелі. Може, ніжним кольором він заспокоював залишки нервів, що розхитувалися все більше й більше, немов молочні зуби. Може, просто ховав за гарними шпалерами таємниці так само вміло, як умів ховати мерзенний папіросний дим у своїх легенях. Ейдан, ця людина з кімнати, не ламав би голову над такими питаннями — підкинув би монетку, і обрав би відповідь залежно від сторони. Йому ж самому говорити часто нічого, а от про нього що сказати вистачало.

Він мав славу одного з тих, кому було плювати на великі історії. Епопея, доля людства, мільйони життів під загрозою — все це абсолютно повз і не про нього. Масштаб його історій був зовсім крихітним. На планеті Віоландо був материк, на тому — місто-держава, на півдні якого стояв замок. І навіть так — занадто масштабно виходило. Ейдан жив у кімнаті на четвертому поверсі цього замку, підлога якої була закидана подушками, а стіни заклеєні блакитними аркушами. Десь на інших поверхах жили важливі йому люди, кожен зі своєю історією, принципами і рішеннями. І щоб дізнатися про них, потрібно було виходити з кімнати і збільшувати масштаб історії. Але шепіт у голові казав:

— Яка ж безглузда дурість.

— Так. Мені й моєї кімнати вистачає, — погоджувався Ейдан.

Бути домосідом — недозволена розкіш, адже коли в розпорядженні весь будинок (або навіть цілий замок), то не так вже й ти ховаєшся від зовнішнього світу. У моменти загострень Ейдан був завзятим кімнатосідом, причому навіть у кімнаті північна частина, та, що подалі від дверей, була його улюбленою. Ейдан лише сидів і думав, як одному кришталіку цукру вплинути на смак цілої філіжанки чаю, як перетворитися на пташиний клин одній-єдиній пташці, як стати полем одній крихітній квітці, і як така маленька псевдолюдина, як він, зможе відсікти голову великого божества.

ГЛАВА -0,5. ВОВЧЕННЯ

І ЗНОВУ ЦЕ ЖУЧЕННЯ

Ейдан вважав себе невід'ємною частиною улюбленого замку, але ніяк не окремою одиницею. Усього їх у замку було двадцять один, і він — суворо одна двадцять перша, але ніяк не один. Навіть поясни ти йому про індивідуальність, викресли інших людей і цілий день говори про його неповторність і унікальність, він тільки удаватиме, що розуміє.

— У тебе є проблеми, як і у всіх нас. Але ти особистість, Ейдане, — не раз говорив йому найближчий його друг. — Насамперед людина, а не придаток замку. Не одна двадцять перша, а одиниця, розумієш?

— Звісно, — відповідав той розслаблено. — Запитав би щось складніше.

— Тоді напиши. Напиши це на папері, будь ласка.

І Ейдан, замість гордої і красивої цифри "один" виводив:

1/1.

Він не розумів, у чому тут помилка, адже результат виходив однаковий. Але 1/1 і справді більше описувала його природу і суть. Його розум був розділений саме в цій пропорції, де кожна одиниця — повноцінна особистість. У Ейдана було одне тіло, але свідомість була розколота на дві рівноцінні половини. Давно в ньому оселився розум більш хаотичний і повноцінний, ніж він. Він не витісняв особистість і свідомість Ейдана цілком, хоча той був упевнений, що міг би. Але ні — одного разу він заповнив собою пустоголову людину рівно наполовину, затік в усі порожнисті щілини і без слів дав зрозуміти, що він тут назавжди. Ейдан прийшов до замку вже таким — настільки розірваним навпіл, наскільки могла бути розірвана жива людина. Тоді хлопець простягнув свою руку засновниці цього місця,

прочистив горло, щоб назвати своє ім'я і несподівано для себе випалив:

— Ошитсуне.

Другу сторону Ейдана звали саме так. Саме тоді, через цей невідконтрольний випадок, хлопцю вперше здалося, що вони з Ошитсуне, звісно, цілком рівнозначні, але Ошитсуне порівнозначніше буде.

ВОВЧЕНЯ

Хмари пропливали над головою, а Вовченя лежала на даху, жувала мармелад і була впевнена, що хмари милуються нею так само, як і вона ними.

Після ситного сніданку всі в замку розбрелися — сьогодні багатьом хотілося побути наодинці з собою. Як не люби дорогих людей, скільки з ними не вий від веселощів, але й від них часом приходить пора відпочивати. Вовченя насправді думала, що хмари в цьому схожі на людей — часом відокремлюються від одного потоку вати, і висять високо в небі самотньою цяткою. Чи можливо, що хмаринка так само лежить у себе на небі і спостерігає за натовпами людей, що бродять по землі?

— Ну й людячить сьогодні, — подумала Вовченя, уявляючи себе втомленою хмарою. — Повиходили купками, пливуть собі кудись на своїх двох...

Не так давно люба її серцю Мія вирушила в експедицію просто крізь магичні й нерухомі хмари в небі, але у Вовченяти плани були значно менші. Увечері вона планувала поїхати до рідного краю і влаштувати батькам сюрприз, тільки й усього. Невелика особиста пригода завдовжки в кілька днів приємно лоскотала всередині, наче колоском хтось грався.

— Спершу потрібно зв'язатися з візником. Але перед цим речі зібрати. А ще перед ним скупатися гарненько. Але перш за все — нормально поїсти. — Вона вибудовувала план у зворотному порядку.

Думки пливи безупинно, але повільно і розслаблено, точно як хмара у відпустці. День був абсолютно спокійним. Як і вітер, і настрій, і жук, що повзе по коліну, і сьогоднішній обід.

З усіх, хто сидів за столом, напевно наїлися всі, особливо ті, хто зізнався в цьому вголос. Таких було багато, тому й думки навколо

них крутилися недовго. Куди цікавішими були винятки — ті, хто не прийшли. Вовченя завжди прагнула дізнатися причину, бо з дитинства була впевнена, що порушений апетит — це крихітна, але все ж біда, а в кожній біди є своя причина.

Цього разу до трапезної, не рахуючи тих, кого в замку поки що зовсім не було, не прийшла тільки одна людина.

— Напевно, в Ейдана знову настрої бовтається, — подумала вона і звернула увагу на солодоші в руках.

Мармеладні гусенички в цукровому кислому пилку були її улюбленими солодощами. Вілсон не любив свій марципан так, як Вовченя обожнювала млинці, добрий міцний чай і цих чудових малюків.

У неї була ціла купа не дуже важливих планів і з півтора десятка співрозмовників на весь замок. Якби на її місці була інша людина, взагалі будь-хто, вона б сказала про себе, що це так у дусі Ейдана — їсти пізніше за інших і окремо від усіх. Але Вовченя підвелась і залишила дах, ведена своїми здогадками.

— Раптом Ейдан зараз голодний, тільки й думає, що про мармеладних гусениць? У мене їх із головою, а він сидить, мовчить...

Через свою логіку, яку в замку розуміли далеко не всі, на четвертому поверсі Вовченя не спустилася вниз. Вона звернула до лівого крила і попрямувала до найвіддаленіших дверей у коридорі. А потім увійшла в кімнату, поки навіть не підозрюючи, що ні до яких батьків вона вже не поїде.

ЖУЧЕНЯ

У нього були карі очі (в Ейдана?) і від народження смаглява шкіра (чи Ошитсуне?). Він не так часто розчісував своє (чиє?) волосся, носив флайо¹ нарозхрист і часто ходив босоніж. Мешканці замку прийняли його (Ошитсуне, все ж таки?), кожен по-своєму.

Він був людиною з ампутованою свободою, але щоб не плакати над своєю інвалідністю, він намагався над нею сміятися. І ця людина (однозначно Ейдан) з кожним могла бути в міру щирою. Усі його співрозмовники дивилися на чорні крапельки в його очах, сміялися з жартів і однозначно чули про диско, про яке він розповідав навіть комахам на підвіконні. Хтось упритул не бачив відмінностей у

¹ Фла́йо — верхній одяг, популярний у всіх куточках материка. Нагадує напівприталену накидку, але найчастіше шиється з щільних тканин, а іноді й зі шкіри.

поведінці Ейдана й Ошитсуне (яка різниця?), інші ж помічали різницю навіть від того, як відтягувалися куточки губ під час усмішки. Один розум міг зісковзнути, і його підміняла інша сторона (але ж по суті — єдині?). Ніхто не кричав:

— Тепер це не Ейдан, тепер це Ошитсуне говорить із тобою.

Але зазвичай усе відбувалося так глибоко в голові, що часто інші не помічали. Ошитсуне називав себе Ейданом і не любив, коли його виводили на чисту воду або називали на ім'я. Знав, що під час підміни злегка змінюється тон і звички, і все намагався замаскувати навіть крихітні відмінності.

Ейдан і Ошитсуне були найменш взаємовигідним дуєтом, який тільки можна уявити. Перший колись посунувся і вмістив ще один розум в і без того нестабільне тіло. Не міг не вмістити, бо Ошитсуне його не питав. Відтоді співмешканець являв Ейдану знання — коли посередні, коли надзвичайно рідкісні, але завжди без винятку хаотичні й правдиві. Не мани, не видіння, а справжнісінькі знання. Ейдан дізнавався про все прийдешнє неохоче: що булка в хлібниці вже завтра зачерствіє, що ціни на олію взимку впадуть, а рідна людина з дня на день зламає пальці, впавши зі схилу. Зупинити Ошитсуне людині було не під силу, тому залишалося лише вирішувати — лушпиння це чи ні, чи варте знання втручання, чи нехай усе йде своєю чергою.

Серед низки днів один виявився особливим. Ейдан сидів і думав, як би вишкребти з голови побачене прийдешнє, доки Ошитсуне життя готовий був віддати, аби воно не вислизнуло з пам'яті. Хотілося провести в цій кімнаті вічність, хотілося негайно рвонути з місця і діяти. Він зібрав свій ідіотський пазл майже тисячу разів, викурив із сотню папірос, щоб знайти відповідь чи альтернативу, висвердлив поглядом з десятків дірок на кожній стіні. Ейдан сподівався, що все вирішиться і без нього, а Ошитсуне не розумів, звідки хоч якась надія в настільки безнадійній людині. І сталося так, що в немислимо хиткий для них момент, у цій прокурений кімнаті опинився гість. І щойно гість вимовив перше слово, як мимоволі став частиною маленької історії, яка, як виявилось, значно ширша за одну крихітну кімнату. І Ейдан, і Ошитсуне миттєво зрозуміли — план змінюється.

ВОВЧЕНЯ

Вовченя вперше прийшла до замку вже після Ейдана. Вони познайомилися не в найтепліший і найсонячніший із днів, коли найправильнішим рішенням було б повернутися у свою кімнату, попросити додаткову ковдру й залізти під неї, сподіваючись, що наступного ранку стане краще. Але Тесс не могла стриматися і зазирнула у будиночок на дереві, що росло на внутрішній території замку. Виглядав він злегка застаріло, але дивно, прямо як у Таратсумі, де будинки будували прямо на деревах. Вона піднялася сходами нагору і зрозуміла, що зовсім не одна симпатизує цьому місцю.

Виникла незручна пауза двох людей, які бачили одне одного вперше в житті. Мовчання, а потім, ні з того ні з сього, анекдот. Не до колючок у животі смішний, ледь кумедний, скоріше, але роботу свою він виконав на всі сто — вони розбалакалися, а не перекинулися парюю слів.

Тоді ж вони й зрозуміли, що кожен із них зі своїми особливостями. Вовченя бачила скуйовдженого, сутулого молодого парубка, який замкнувся від світу в будиночку на дереві, але відкрився їй. Це був справжнісінький Ейдан, який розмовляв із такою ж справжньою Тесс. Тоді вони ще не встигли уславитися "Вовченням" і "Жученям", але здогадувалися, що їхній дует — щось дуже контрастне, суперечливе і тому привабливе. Її волосся було сонячним, його — кольору шовковиці, їй дісталася світла шкіра, а Ейдану — відтінок кориці. Навіть очі — ті теж відрізнялися, і формою, і палітрою: їй дістався колір шкірки авокадо, Ейдану ж — тьмяна кісточка цього самого плоду. Схвильованість змушувала її трохи хмуритися, його — гризти нігті. Різниця і погляд на світ, і форма усмішки, і навіть те, що здатне викликати сльози.

Минув не один рік. Вона постукала у двері і, перед тим як увійти, взяла з пачки гусінь з улюбленим медовим смаком, щоб саме нею і поділитися. У самотній кімнаті підлога настільки була завалена подушками, що нізачо не побачиш її колір. Довелося повільно пробиратися вперед. Стіни як завжди були покриті блакитними аркушами, а між ними — широкий сірий скотч, що їх з'єднував. Ще вікно, підвіконня, і більше в цій кімнаті не було нічого примітного.

— Привіт, — кинула вона, поки Жученя грався зі своїм дивним пазлом.

Той був увесь із трикутних шматочків, які з'єднувалися між собою. Пазл злегка потертий, якщо торкатися руками, і майже однотонний, якщо оцінювати його очима. Дурна розвага — це пазл, що був і давно зібраним, і незібраним зовсім. Один із тисячі шматочків завжди був відкріплений і, перш ніж поставити його на своє місце, Ейдан відокремлював випадковий фрагмент поруч із частиною, якої не вистачало. Тільки-но відсутній пазл переставав бути останнім відсутнім елементом, як тут же лягав на своє місце. І так по колу — спочатку Жученя грався з рамкою, а потім переходив до наступного ряду. Але прогалина розміром в один пазл була завжди, тому ця картина складалася сотні разів, але жодного разу так і не склалася повністю.

Вона висмикнула Жученя з циклу і повернула в реальний світ найприємнішим, як їй здавалося, запитанням.

— Дивись, хочеш медову цукрову гусеничку?

ГЛАВА 0. Я і Я

ЖУЧЕННЯ

Щоб трьома літерами описати чорно-жовту комаху, що жалить та дзижчить, вигадали слово "оса". Складніше описати щось більш багатогранне — пшеницю, що заплетена в косу і пахне чайним листям, двох зелених світлячків, що на світлі переливаються допитливістю і спокоєм. Рідкісну, але відверту посмішку, простодушність, сонливість і прогулянки лісами, через які в розкошланому волоссі з приємним запахом постійно застрявали гілочки. Ополоник інфантильності, емоційну незрілість, лише дрібку серйозності, постійно холодні пальці, навіть великий апетит — адже це теж важливо. І от подумати тільки, таку неповторну істоту можна було описати всього чотирма літерами:

TECC

Настільки повноцінний образ людини, виражений таким коротким і зручним словом, що якби у світі були інші Тесс, Ейдан би просто заперечував їхнє існування. Він не готовий був вірити, що у Віоландо може бути супутник крім Йеталь, що світити може не Терсіда, і що є якась теоретична інша Тесс. Якби хтось простягнув йому руку і представився цим ім'ям, Ейдан через силу б реготнув, відвів простягнуту руку вбік і сказав:

— Підробка, ось хто ти. А я з підробками розмов не веду, вже вибач.

Для Ейдана вона була справжньою людиною. Абсолютно точно повноцінною і неповторною одиницею, а не ганебною 1/1.

Ця неповторна Тесс зайшла до нього, щоб поділитися мармеладом, а разом і розповісти про свій виїзд до батьків. Вона стояла перед ним, тримаючи руки за спиною і погойдуючись із п'ят на носки, а потім назад.

Людиною Тесс була суперечливою — так само, як в Ейдані поєднувалося хаотичне і трохи менш хаотичне, в ній спліталися ледь проблискуюча зрілість і цілком дитяча сутність. Тесс була трохи старша за нього, але запитай будь-кого із замку, кого вони вважають наймолодшим, — усі назвуть одне й те саме ім'я з чотирьох літер.

— То що, Ейдане, ти хочеш цукрову гусеничку?

Вовчєня наблизилася і не розгледіла, що в цей момент у цій кімнаті їх було троє. Дитяче око ніколи не помітить, що Ошитсуне миготить, як катаракта, і не прагне зникнути. Наївна рука просто тягнеться вперед і ділиться тим, що є. Тремтяча рука бере те, що пропонують, і намагається не видати тремору.

— Дякую. Потім з'їм, — він кинув частування собі в кишеню. — Апетит поки що не дуже.

Усередині нього було гидко, і залишитися наодинці з собою виявилось б найгіршим рішенням. Він кинув тепле, просте і таке, що нічим не викликало підозр:

— Поговоримо?

І далі слово за слово: Тесс почала розповідати спершу про від'їзд, потім про батька, і що далі, то сильніше її серце виявлялося нарозхрист. Ейдан тримався найдостойнішим з усіх молодців. Вони сиділи один навпроти одного на м'яких подушках, і хтось ділився з Ейданом щирістю, а хтось — нав'язливими думками.

— *Я вирішив. Вона піде з нами. Розумієш?* — Ошитсуне звучав у голові наче шепотів крізь барабанні перетинки — чим вуха не затуляй, а звук вже наче був усередині. — *Поверни їй мармелад.*

Обжирати своїх друзів надумав, а? Вона ж так любить своїх цукрових черв'яків.

— *Замовкни,* — Ейдан дивився на Тесс і стежив, щоб жодне зайве слово не злетіло з язика. — *Закрий свій рот, інакше я тебе приб'ю, клянуся.*

— *Бий на здоров'я. Вдар так, щоб сильніше. Зіпсуй нам обличчя, ну ж бо.*

— *Тобі теж дістанеться.*

— Я так і подумала! — Тесс звучала приглушено, головне було не давати навзнаки. — І тато так нудьгує... Я йому розповідала, як знайшла ціле гніздо цих смішунців, але він гадки не має, як вони виглядають! Ну це ті, які ще з синіми лапками. Олуші, пам'ятаєш?

— *Не дістанеться. Адже немає ніякого "тобі". Ми. Є "ми". Ми — це коли разом. Ти і я, Ейдан. Ти. І я. Разом, але немов одне, розумієш? Як ти і ти. Ти, як Ейдан. Ти, як Ошитсуне. Ти і я, ти і ти, навіть я і я — все однаково, розумієш? Це все Ейдан. Це все Ошитсуне. Ти. І. Я.*

— Звичайно пам'ятаю. Отже, до батьків поїдеш? — проронив він, а Тесс радісно закивала і навіть щось відповіла.

— *Ти, Ейдане. Я, Ейдан. Ти, Ошитсуне мій маленький. І я, Ошитсуне, твій маленький. Свій маленький. Я твій маленький, Ейдан. Я — мій маленький Ейдан, чуєш, Ошитсуне? Мій Ошитсуне, ти себе, ти мене, ти нас чуєш? Ти і я, Ейдане. Я і я.*

Він непомітно для Тесс прикусив собі язик. Не знав достеменно, чи пов'язаний Ошитсуне з його мозком і рецепторами, але той завжди зупинявся, коли Ейдан починав нівечити своє тіло.

— *Досить. Вона не піде з нами.*

— *Але що як?..* — нашіптувала його темна сторона.

— *Ні, вона не підійде. Анітрохи.* — Ейдан заперечував про себе, паралельно слухаючи слова Тесс. — *Ніяк. Без "якщо".*

— *Яка ж у тебе жалюгідна і пуста голова. Вовченя володіє ароматом набагато краще, ніж ти вмієш думати. Вона підходить.*

— *Ти сам вирішив взяти Сандера. Нам потрібен Сандер.*

— *А ми змінимо план. І це не прохання, Ейдане.*

— Значить... — він з усією теплотою посміхнувся Вовченяті, ні на мить не припиняючи затуляти бридкий голос, — це щось важливе для тебе, так?

— *Нікчема. Просто нікчема.*

— Так. Для мене татові казки дуже цінні. Знаєш, ще з самого дитинства в мене є мрія. Хочеш, поділюся нею? Але якщо немає часу, то краще іншим разом. Це... Це дещо дуже важливе для мене.

— *Хочу.*

Коли людина говорить такі слова, одним лише словом "ні" можна спалити вкрай важливий міст у своєму житті. Якщо йдеться про близьких людей, звісно ж. Цих двох досі пов'язувала парадоксальна близькість — Тесс наївно вірила, що вони не на жарт важливі одне одному, а Ошитсуне просто не заперечував цього, хоч посправжньому близькими вони не були. Ейдан же і зовсім намагався уникати таких важких думок.

Він був упевнений у своїх силах — зараз збереться як слід, вгамує Ошитсуне і вислухає рідну людину. Жученя хотів бути ближче до неї. Хотів дізнаватися секрети і зберігати їх, хоча абсолютно точно не планував ділитися своїми. Хотів бути з числа тих, кому довіряють особисте і найтаємніше. Для цього треба вміти слухати, і цього разу він готовий був продемонструвати це на максимум.

Але зараз він аж уперед подався, щоб небайдужість долетіла до співрозмовниці. До цього Ейдан пропускав повз половину слів і все прицінювався. Зараз же зрозумів, що це вирішальний крок назустріч людині до людини.

— Так. Звичайно хочу. Розкажи.

Ця мрія здалася Ошитсуне абсолютною нісенітницею, а Тесс — найщирішим і найважливішим, чим вона тільки могла поділитися. Але саме з неї й почалася їхня історія.

ГЛАВА 1. АКРАСІЯ? БОЖЕВІЛЛЯ? ЖАРТ? НАВ'ЯЗЛИВІ ДУМКИ? БЕЗВОЛЬНІСТЬ? ЩО?!

ЖУЧЕНЯ

Абсолютна катастрофа. Порівняно з війною, з якої ти плануєш вийти переможцем. Пережити ворожий штурм, відбити атаку, перегрупуватися, атакувати і задавити вороже військо. Шанси малі, але якщо зібрати волю в кулак, то все обов'язково вийде. Цей випадок виявився рівноцінний тому, коли ти гинеш від навмання випущеної стріли ворожого новобранця, який просто хотів навчитися стріляти з лука.

— Це про мого дідуся. Його звуть Тьормандо і...

Зараз період був такий, який настає раз на кілька місяців. Ошитсуне не стримується і стає нахабніше, а Ейдану все складніше його стримувати, сперечатися з ним і ігнорувати шепіт. З'являються думки, що, може, і не потрібно слухати зовнішній світ, поки є шепіт у голові. Що немає ніякого Ейдана, якщо немає Ошитсуне. Що всім і так очевидно, кому краще бути за штурвалом цього хворого тіла.

— ...слухаєш?

— Звичайно, Вовчення. Заплющив очі й уявляю це. Як казку. Зсередини поїдало щось більше, ніж тривога, але хлопець намагався відволіктися, слухаючи спокійний голос.

— Тільки це не казка. Знаю, не повіриш, але стільки...

Це все Скай. Він придумав їй прізвисько — Вовченя. Скай рідко називав когось на ім'я і вигадував кожному своє дивне прізвисько, яке, як не смішно, завжди приживалося. Багато хто здавався дивним і дурним, але випадок із Тесс можна було назвати ідеальним влучанням. Ошитсуне і Ейдан виявилися в захваті від того, наскільки ж це просте, але відповідне для Тесс слово. Якийсь час навіть намагалися придумати щось ще більш доречно, але переплюнути "Вовченя" було неможливо. Вона й справді була вовченням за своєю природою. Дурне наївне цуценя, яке брудниться в листві й не вміє користуватися іклами. Людина і її темна сутність прийняли прізвисько до уваги і самі стали так звертатися до неї.

— ...о ще давно... Хо-хо! Там утворилося ціле кладовище суден і човнів, вони всі задрябніли і...

Ейдану ж дісталось прізвисько "Жученя". Ідіотське й абсолютно незрозуміле, але він навіть не заперечував його. У такі моменти навіть вбачався символізм — Жученя грівся поруч із Вовченням, слухав її теплу мрію, але в глибині думав абсолютно про своє: жучине, комахоподібне і хитре. Від жуків мало хто був у захваті.

— Тато розповідав мені багато історій, які в дитинстві почув від дідуся. І знаю, є люди...

Погано...

Погано.

Погано!

ПОГАНО.

Думки шматували, ставало фізично боляче. Тривожність змушувала пальці стискатися й розтискатися. Тоді Ейдан відкрив очі, щоб побачити двох зелених світлячків, але пошкодував. Закрити він їх більше не міг.

— *Нісенітниця, хіба ні? Адже це абсурд, загорнутий у себе ж.*

Він бачив себе у відображенні вікна. Там точно був хтось інший — схожий на Ейдана зовні, але зовсім інший усередині. Відмінність між ними була в деталях: в Ошитсуне під нігтями були синці, у пальцях постійно крутилася цигарка, а на обличчі раз у раз проявлялася недоречна усмішка. Але основна відмінність була в погляді — у ньому читалися нудьга і втома, до яких він до смерті звик. Він рідко нервував, ніколи не любив і не боявся, тому зіниці його звужувалися плюс-мінус ніколи. Коли паразит захоплював тіло, саме за цим поглядом його і розрізняли найбільш спостережливі мешканці замку. На щастя, Тесс була настільки далека від них, що купую слів не опишеш.

— *Кидай ти цей театр. Ми беремо її з собою і йдемо просто зараз. Всім планам план.*

Ейдан переводив погляд з Тесс на відображення у вікні і думав — якщо зараз піднести долоню до губ і непомітно прикусити собі палець до крові, хто з них відреагує першим?

— *Ми ж обіцяли робити разом усе. Вирішили взяти Сандера. Вже вирішили.*

Ошитсуне посміхнувся та оголив зуби.

— *Якщо ще раз закортить відкрити рот, зжери гусеницю, що тобі дали. А поки цвітіння, панікер ти мій, мені вирішувати.*

Він затягнувся цигарковим димом, посміхнувся наостанок і повернувся додому, в теплу черепну коробку, зникнувши з віддзеркалення.

— Як справжній морський лев, він постійно то на своєму, то на чужому судні був, але вабили його зовсім не гроші, але... але... Ейдане, навіщо ти робиш собі боляче?

— Уява розігралася. Пригоди, море — це ж зовсім інше життя, Вовчення. Суворі морська казка і нам, сухопутним, не зрозуміти. Просто не віряться!

— Ще б пак! Навіть тато якось казав...

Наближався час, коли Ошитсуне повністю переможе. Сам він називав такий час "Цвітінням" і смакував це слово щоразу, як вимовляв. Психічний стан ставав надто хитким, ідеї та шепіт

Ошитсуне — нездоланими, комплекси, страхи й сумніви перетворювалися на нерозплатане груддя, і лишалося тільки пережити цей період, залишивши себе в глибині підсвідомості. Справжній Ейдан кудись пропадав і повноцінно повертався тільки після цього самого "Цвітіння". У періоди перед ним, як зараз, завжди опускалися руки, адже боротися — все одно що підніматися на скелю по тонкій довгій волосині замість троса. Нуль шансів за найкращих обставин — Ошитсуне знав як жити, як діяти, яким бути. Знав усе, чого не вмів Ейдан і навіть думати не наважувався про щось, що не відповідало його поглядам. Це похмурий період, період неминучий і замкнений, вкрай болючий психологічно, але короткочасний, на щастя. Потрібно пропасти лише на десяток днів.

— Він такий неймовірний, — не вгамовувалася подруга. — Гідний і відданий своїй справі, нехай і з дивацтвами...

Ейдан чекав слушної нагоди, щоб перебити, а тим часом намагався зігріти руки. Так і бути, цього разу Ошитсуне переміг. Саме він до цього розповів Ейдану про величезну трагедію, тож і йому було обирати, як цю трагедію вирішити. Залишалося сміховинно мало — знайти друга, який розділить із ним шлях. Через це останніми днями він викуривав більше, ніж зазвичай. У кожній цигарці Ейдан бачив свою відповідь, як нумерологи бачили відповіді в числах. Він уявляв собі потенційного партнера із замку, діставав цигарку і, перш ніж недопалок торкався попільнички, знав, розділять вони пригоду чи ні. Було кілька кандидатур, але чомусь щойно Тесс увійшла, Ошитсуне з такою силою потягнув ковдру на себе, настільки повірив у геніальність свого рішення, що жодне слово Ейдана більше не переконало б його. Миттєве й абсолютно безапеляційне рішення.

— Одного разу я всією душею хочу зробити це, — закінчила Тесс мрійливим видихом, але ойкнула, щойно почула відповідь.

— Слухай-слухай... уважно, гаразд? Раптом одного разу вже настало?

— Вибач?

— Вибачаю, звісно. — Ошитсуне вишкірився, але така посмішка завжди здавалася йому сяючою. — Я хочу відшукати дещо важливе. Раптом прийшов момент по дорозі провідати цього твого завзятого Тьормандо, Вовченя? Так і уявляю нашу з тобою дорогу, де ми разом, пліч-о-пліч і серцем до серця... Це було б неймовірно. Невдовзі ми знайдемо те, на що до цього не наважувалися? Завжди ж є лазівка, так?

Вона відреагувала яскравіше, ніж уявлялося: притиснула рота рукою, не вірячи похитала головою і не знала куди себе подіти.

— Ти... Ти що це... Жартуєш, так?

— Нітрохи. Скоро я збираюся вирушити в далеку дорогу. І хочу взяти тебе з собою.

— А коли? А розкажеш мені? — Тесс нахилилася ближче і погляд загорівся, але друг одразу ж її зупинив. — Будь ласка. Розкажеш, куди йдеш?

— Із задоволенням. Але спершу, — він виставив вказівний палець між їхніми носами, — приготуй-но нам чаю для розмови, га? Мій улюблений, із жимолостю. А я поки поміркую, як здоровий глузд на нуль поділити і знайти твого дідуса, домовилися?

ВОВЧЕНЯ

Чи то чайник виявився холодним, чи то температура Тесс підскочила вище нікуди. Вона заварювала листя в ранковому залі, що був неподалік від входу до замку, і повірити не могла новині, що звалилася на голову. Сама можливість, сама думка про такий спонтанний похід по дідуса змусила її стрибати залом і готувати чай підстрибом. Та впоралася Вовчєня швидко, а з готовим чаєм вже не пострибаєш.

На шляху до Жучєня Тесс відволіклася. Все через вир з листя, який вона побачила просто за вікном. Чайник, сервіз і трохи цукрової олії вже лежали на таці, улюблені солодощі були в кишені, але вітер вирішив погратися і відволік її. Він штурхнув вікно, щоб Тесс виглянула назовні, а потім почав бавитися. На її очах самотні листочки поблизу почали збиратися в одну дрібку, яку підкидав вітер. І все це тривало не кілька секунд, навіть не півхвилини, зовсім ні. Це тривало кілька хвилин, і різниця між повсякденним подихом вітру і маленьким дивом була безсумнівна.

Тесс миттю вибігла з ранкової зали і поспішила на вулицю. Краса нікуди не зникла і дочекалася допитливої людини. У листі, що танцювало на місці, Тесс розгледіла силует маленької видри, але потім той змінив форму і на секунду став зграєю незвичайних птахів з гострими крилами, а потім опудалом зі складеними на поясі руками

Форми змінювалися, а зачарована Тесс так і залишалася на місці. Вже яку хвилину червоно-помаранчевий вихор танцював, а кожна нова форма викликала посмішку. Ось і вона, пора щільних Всюдисущих² ! Хто б що не казав, а ці хвилини Тесс вважала осіннім подарунком,

² Щільні Всюдисущі — чотири божества, що втілюють собою осінь і приносять людям виверження, зливи, вітри та бадьорість. Вони протиставляються чотирьом іншим, променистим Всюдисущим, які асоціюються з весною і несуть у собі спокій, родючість і цвітіння.

подарованим тільки їй. Маленький вихор трохи змінював місце розташування, але Тесс робила невеликий крок і знову стояла на відстані витягнутої руки від цього видовища.

І тільки коли вихор дійшов до ясеня, що ріс віддалік від замку, Тесс відволіклася від видовища й озирнулася. Недобре.

— Бувай, листеворіт! — вона помахала і швидким кроком кинулася назад додому.

Чай охолов не так, як вона побоювалася. Поїсти часу не залишалось, тож Тесс швидко взяла тацю й випурхнула з ранкової зали. На неї вже скільки часу чекали, а вона знову затрималася. Дорога її серцю Кейтлін³ завжди злилася на такі запізнення, хай навіть невеликі, тож щоразу щипала Тесс за ці маленькі провини. Виходило мало не сильніше, ніж це робили щипавки.

— Оп! — вона відчинила двері спиною і занесла тацю всередину. — Вибач, що запізнилася. Я задивилася на листя. Чай лише трохи охолов, але це навіть добре. Я вічно обпікаю язик, якщо одразу починаю пити.

Кімната Ейдана була майже такою ж, як і двадцять хвилин тому. Усе те саме, навіть подушки анітрохи не зрушені, але скрізь цей чорний димок, який неприємно пахнув і дуже довго вивітрювався. Не бридке посереднє куриво, а особливий вид диму, який Ейдан називав "диско". Саме його вдихав у кутку кімнати той, хто попросив зробити смачний і духмяний чай.

— Дякую.

— Знову ти?

— Знову? — прикинувся, що не розуміє.

— Знову цим своїм "диско" бавився? Ну невже не можна було просто почекати мене без цієї дурості?

— Не дай Боже Всюдисущі, Тесс. Це воно бавиться мною, а не навпаки. Якби ситуація була під контролем, зробив би я так?

Вона поставила тацю на підлогу і простягнула гарячий кухоль. Ейдан зімкнув вказівний і великий палець, і ті стали кісточками. Хлопець затягнувся не зі спрагою, радше демонстративно. Видихнув, і замість сірого диму вилетів чорний і в'язкий пар. Поводився він кумедно, як кульова блискавка — непередбачуваний, неймовірний і вбивчий. Тільки ось Тесс знала, що цей вид куріння, це його "диско", дає Ейдану і сміливість, і спокій, але забирає куди більше.

³ Кейтлін і Парадокс — близькі друзі Тесс, які вічно тягнуть її за собою в авантюри. Вони — галаслива і допитлива частина життя Вовченяти, якій цікаво пізнавати цей світ. Турботливою рукою вони ведуть Тесс за собою, ні на секунду не занурюючись у рутину або сірість. У їхньому зв'язку переважає інтерес до життя і жага до руху.

Жученя вишкірився, дивлячись у підлогу. Такий гострий вираз обличчя, ніби відкрита шпилька. Чай він налив, поки його зуби залишалися оголеними. Венді⁴ розповідала, що всі ці звички і невимушена поведінка свідчили, що компанія в неї змінилася. Скоріш за все зараз перед нею був Ошитсуне, але вона ніколи не вміла визначати напевно.

— Який неймовірний смак, ого! Дай вгадати, що це. Чекай, — він налив собі й розсмакував, — ніколи такого не пив. Точно. Це що, лохина?

— Жимолость. Як ти й просив.

— Он воно як... Ніколи б не вгадав. Я навіть не знаю, який у неї вигляд мають ягоди, у цієї жимолості. Ось цей відтінок, цікавий такий... Жимолость це дерево? Це фрукт?

— Ягоди. Вони виглядають як сині слимаки.

Здебільшого пив Ошитсуне, Тесс посмакувала лише одну філіжаночку. Їй не було тривожно, але в такі моменти вона була наготові. Пити чай розхотілося через бридкий запах "диско", яким тут усе пропахло.

— Що ти? Плануєш, певно, сьогодні до батьків поїхати, так?

— Так. Але я на кілька днів, а потім вільна буду. І тоді зможу бути поруч.

— Чудово, — він цокнув язиком. — Є дві речі, про які я б хотів попросити перед твоєю поїздкою. Напуття, так би мовити.

Співрозмовник відставив філіжанку вбік. Продовжувати він не поспішав і залишав у повітрі слизьку недомовленість, як равлик залишає за собою довгий слизький слід.

— Перше — хотів попросити берегти себе. Ну, щоб випадково не посковзнулася в найнепотрібніший момент або не впала на кактус. Щоб без казусів, загалом. І без кактусів. Обережною будь і передавай привіт мамі з татом.

Тесс кивнула, тим самим обіцявши берегти себе.

— О-о-ось. А друге, тха! Трохи суперечить першій моїй забаганці, — Хитрий, він намагався говорити так, наче йдеться про дрібниці. — Але в цьому є сенс, напевно. Хотів попросити нікуди не їхати. Взагалі забути про ці поїздки ненадовго і гайда зі мною у вихор подій. Думав, що можна почекати, але часу впритул. Впритул просто. Але ти не подумай, — він завзято помахав пальцем з боку в бік, ніби хвостик

⁴ Венді — одна з найближчих подруг, яку Тесс сприймає як наставницю в серйозних питаннях. Вовченя вважає Венді своєю старшою сестрою і багато чому в неї вчиться. Зрілість, відповідальність, вміння відстоювати кордони і прямотинність — лише деякі з рис, які подобаються Тесс у Венді. У їхньому зв'язку переважає душевність і тяга до природи.

змії попереджав про небезпеку. — Це не просто веселощів заради. Заради них я б тебе не кликав, бо ми веселимося занадто по-різному. Тут питання масштабніше.

— Але ти говорив про мого дідуся. І що ми його відвідаємо, так?

— Так, до дідуся ми заскочимо дорогою. Є кілька ідей як це повернути.

— Але ж він дуже далеко звідси. Хіба центр світу нам по дорозі?

— План зріє. Головне, що це буде наш похід, Тесс. *Наш*. Деталі я тобі ще нашепчу, повір, встигнеться. Тут же питання не в деталях, а в шепоті, — тонкий палець торкнувся грудної клітки і кілька разів по ній постукав. — Що воно говорить? Підеш зі мною прогулятися?

Тесс у такій же манері постукала пальцем по своїй грудній клітці й навмисне зробила вигляд, що прислухалася.

— Нехай Ейдан до мене звернеться, говорить. І тоді я вирішу.

— Що? — він стрибнув від здивування. — А зараз ти з ким розмовляєш? Із пташкою додо чи що? Чи бур'яном? Або куряго-доходягою? — Жученя повеселів ще сильніше і почав жестами намагатися показати все, що називав. — Усе по суті, так-то, але цього пернатого бур'янокурця перед тобою звуть Ейдан. Такі справи викручуються. Тож викидай шпильки й жарти ось туди, у попільничку. Ну то ти як, у справі?

Говорив він упевнено, солодко й заплутано. Але перед Тесс стояв брехун і слова його нашаровували болючий пил. Хитрун вирішив здатися щирим — це виявилось не весело і не тепло. Поки що він не вколов словами до крові, але навіть взагалі було діставати леза й гачки поруч із тими, хто близький?

— Нехай тоді допоможе Праксі.⁵

— Він допоможе, — мерзотник неприродно подавився несправжньою посмішкою. — Потім. Не цього разу.

— Я боюся йти з незнайомцями в далеку дорогу. А я не впевнена, що ми близькі, Ошитсуне. Але щиро сподіваюся, що ти долетиш туди й назад без пригод.

— Ух ти! Це ти у Венді навчилася, так? Ти і прямолінійність... Тримаєшся розумницею, але сердечко видає занепокоєння. Я-то його чую, — він глузливо похитав головою. — Тук-тук. Воно в твої слова не вірить. Не твоє це, прямолінійність.

— Я... — стало настільки незатишно, що Тесс напружила живіт. — Я підю.

Вийти вона не встигла. Близьких Вовченя ніколи не перебивала і дослуховувала до кінця, не важливо, маячню, щирості чи казки ті

⁵ Найближчий друг і найважливіша людина для Ейдана в замку, Еміронії та всьому Віоландо.

плели. Лише іноді вона засинала завчасно, якщо розмови затягувалися допізна. Вона рідко могла розгледіти Ошитсуне, але цього разу вдалося — нічого близького в ньому не було.

Жученя стукнувся головою об стіну і зупинив її цим звуком. Вдихнув кілька разів і потупив погляд. Йому потрібно було зібратися з думками. Свою мову в такі моменти він не любив і говорив, що вона ламка. А Тесс завжди уявляла пророслі саджанці, коли чула ці його переривання. Повільні слова, але жодне з них не було фальшивим.

— Є термінова справа, у якій я не впораюся один. Ніяк, Вовченя. І Праксі мені не допоможе. Тут він мене зовсім не зрозуміє. Не зрозуміє, розумієш? Праксі не підійде. Я попросив саме тебе, тому що... Поклик, розумієш? Спонтанність. Є одне місце, дуже ласкаве, яке я хочу тобі показати. Неймовірно хочу. Хочу там бути тільки з тобою, коли ти очам своїм повірити не зможеш. Але тільки після того, як переможемо або хоч спробуємо. Спершу б вирішити мою проблему. І твою, з дідусем. Навряд чи в нас вийде поодиночці, тому вирішив пірнути разом. Щоб ти, я і одна невелика подорож. Удвох ми могли б дати жару. Це тобі каже Ейдан, якщо раптом сумніваєшся. Не Ошитсуне.

— Знаю. Це тобі відповідає Тесс.

— Ну досить. Давай ще почнемо кидатися безперечностями, — Жученя сором'язливо підібгав губи. — Ти просто... подумай, гаразд? Подумай і дай знати, що вибереш.

— Тільки можна зауваження?

— Валяй. Постараюся не розридатися від образи.

— Ти іноді ставиш дурні запитання. Що я можу обрати між близькою людиною в біді і просто приємною поїздкою? Коли мене просиш ти, відповідь і так зрозуміла.

Тесс усміхнулася, і неприємне питання виявилось закритим, щойно вони торкнулися долонями. Вовченя відчула, що голова трохи паморочиться, а їдкий запах стає сильнішим.

— Тільки скажи, ми далеко вирушимо? Це десь у Стеоксі?

— Ну... Ні, не те щоб прямо в самому Стеоксі-Стеоксі. Це буквально, Тесс, буквально за сусідньою дійсністю.

— А-амн... А речі? Речі... збирати? — це було найкраще, що вдалося запитати.

— Навряд чи. Ми на кілька годин туди, тому скоріше б забратися звідси. Краще просто зараз, без зборів.

Ейдан не відривав погляду від Тесс і не випускав філіжанку з рук. Він здер синій аркуш зі стіни, а там, за нею, якась його, мало кому зрозуміла небувальщина. Зазвичай він зникав і відомим йому чином

опинявся там, за межею. Але цього разу дійсність за синіми аркушами чомусь кинулася назовні, а не чекала на гостей, як зазвичай.

— Ой!

З невеликого отвору хлинуло так, що Тесс відсахнулася і зовсім розгубилася. Вона бачила, з якою неймовірною швидкістю густа рідина наповнює кімнату — рахунок йшов на секунди. Це той рідкісний випадок, коли Тесс здолав страх, але один незаперечний плюс не давав змоги перейти на крик — водиця спершу була чорною, а потім почала змінювати колір. Червоне, жовте, зелене і синє! Усе почало забарвлюватися в яскраві кольори, і це, як не бійся, було неймовірно красиво. Природа неймовірного і загадкового буквально торкнулася її колін. На одну четверту вона вже потонула в ньому.

— Щ-щ-що?! Що це таке?

— Не стій, дурна! — Ейдан був напідпитку і, що дивно, навіть пританцьовував. — Потопай у танці, а не як колода!

— Ейдан!

— Просто регочи, танцюй і веселися, кажу тобі. Не сприймай дійсність. Не сприймай її і все.

— Як тут... Як не сприймати? Я її шкірою відчуваю!

Тесс подумала було відчинити двері, але жодних дверей, жодного вікна, жодної тріщинки в стінах вже й близько не було. Ейдан же був напідпитку.

— О, моя мила, мила леді, в тобі зовсім немає ентузіазму.

— Ні, я просто не люблю такі сюрпризи!

— Адже любов там, де ти її знаходиш. Слухай своє серце!

Він дивився на неї з посмішкою і навіть не намагався спливати вгору. Як Ейдан танцював із філіжанкою біля рота, як відсьорбував смак жимолості, так і зник під величезним шаром різнобарвної рідини. За лічені секунди невідомість вкрила цілком і саму Тесс. Але жодної задухи чи агонії. Тільки-но вода повністю заповнила кімнату, як не стало ні рідини, ні самої кімнати Ейдана. Різнокольорові вогники блимали перед очима все яскравіше.

ГЛАВА 2. ЗНАЙДЕНІ БЕЗВІСТІ

ВОВЧЕНЯ

Тесс відчула як втрачає рівновагу і падає, але міцна рука вчасно її зловила. Пощастило опинитися в обіймах, а не на підлозі. Неспокійний погляд Ейдана одразу подарував спогади з дитинства — вона часто падала і билася потилицею об підлогу, батьки одразу ж кидалися до неї і стурбовано дивилися на перелякане обличчя. Точно так само, як Ейдан зараз, але тоді, дивлячись у рідні очі, вона відчувала легку нудоту. Зараз же її огорнула паніка.

— Що... Що?! — Вовчення закрутила головою і все одно нічого не розуміла. — Де ми?!

— Ідіот. Знаю, знаю, що повний дурень, Тесс. Тільки ти не бійся. Головне — не бійся зараз, будь ласка. Дай пояснити, — Ейдан говорив похапцем, але щиросердно, навіть сумніватися не доводилося. Переживав він не менше за неї. — Це так безглуздо вийшло! Ти надихалася диму від диско і в тебе свідомість попливла. А я не думав, от повір... Я просто не думав, що тебе зачепить. Адже ти навіть не вдихала його безпосередньо, я таке вперше...

— То що, ми не захлябли там?

— Ні, звісно! — тут же заспокоїв Ейдан. — Ми у Безвісті, перейшли як і завжди. Це все диско наробило галасу у твоїй голові, розумієш? Тесс озирнулася на всі боки. Кілька разів їй вже довелося бувати за блакитними аркушами, якими її друг обліпив стіни своєї кімнати. І туди, і назад вони стрибали за однією і тією ж схемою: Ейдан брав Тесс за руку і просив заплющити очі. Вона про всяк випадок навіть дихання затримувала, щоб не сталося чогось. А потім змінювався звук і саме відчуття в просторі. Тесс розуміла, що перебуває вже безвість-де, але не розплющувала очі, доки Ейдан про те не просив. І хоч цього разу все спрацювало не так ідеально, зараз обидва стояли посеред неприємного і зім'ятого місця з безліччю кутів,

неприродних викривлень і непрямих площин, яке Ошитсуне одного разу відшукав і назвав "Безвістю".

Назва якнайкраще демонструвала його суть — переходячи сюди, Ейдан і справді опинявся безвість-де. Якщо його немає ні в замку, ні у своїй кімнаті, то він напевно блукає тут, неймовірно довгими стежками. У нього були свої шляхи прийти і вийти з цього місця, але Тесс була впевнена, що блакитні аркуші точно відіграють у цьому ключову роль.

— Жах. Якщо мене так розплатило, що ж із тобою відбувається, коли ти вдихаєш цю гидоту?

— Ай, я звик, повір. У мене марення від диско не трапляються.

— Ніколи?

— Ніколи. Тільки порятунок і безтурботність.

— І все одно. Можеш, будь ласка... Ейдане, можеш більше не курити це твоє диско, коли я поруч? Здається, у мене непереносимість.

— Та я хоч поклястися тобі готовий. Повір, сам злякався, як ніколи раніше. Більше ніякого диско, — він замотав головою, ніби навіть думки про такий варіант не розглядав. — Головне — що з тобою все гаразд.

— У порядку. Ось тільки... тільки...

Тесс відповіла машинально, бо увага була зосереджена на іншому. Вона обмацувала свої кишені, хоч і вже знала — біда. Різкі події, повна непередбачуваність і, як підсумок, геть прикрий результат. Адже Венді стільки разів говорила їй: "Коли чогось по-справжньому хочеш — дій. Не вагайся, інакше проґавиш усе, що тільки можна". Якби Тесс всерйоз прислухалася до цієї поради, шлунок би не кололи уявні голочки.

— Я не снідала. І навіть їжі нам не взяла. У мене з собою хіба що гусенички, — вона з тугою подивилася на вийнятий із флайо невеличкий пакунок і вирішила заїсти тугу мармеладною крихіткою.

— Це добре. Навіть чудово. Недалеко є одне неповторне місце, там і поїмо. А зараз й момент один обговоримо. Ну, потопали?

Як же хотілося повернутися! Їжа була дуже важливою — Тесс любила смачно поїсти і терпіти не могла відчуття голоду. Ще зранку на неї чекав улюблений сирний суп із м'ясними кільцями, який тепер так і залишиться покриватися плівкою несвіжості. І ось зараз була найпрекрасніша можливість заперечити, сказати, що спершу поживний сніданок, а потім будь-які звершення. Як сильно це звучало в голові, наскільки ж упевнено вона вимовила кожне слово.

Про себе вона вже обідала в замку і їла досхочу, але вголос змогла пробормотити тільки зовсім невражаюче:

— Ну... тоді... так, потопали.

* * *

Залишалося тільки йти за своїм другом-провідником і ненароком не з'їсти всіх гусеничок. Безвість була нудним, але незвичайним місцем — усе в цьому світі було згорнуто подібно до фантика, крім них самих. Це був особливий простір, який розгортався просто перед ногами і залишався нормальним скрізь, де вони вже ходили. Потрібно було витратити неймовірно багато часу, щоб обходити все впоперек і розгорнути місце повністю: це як зайцю весь ліс обскакати або навіть складніше: скоріше, як конику стрибнути через озеро, як корові дати річку молока або навіть як бджолі обпилити все поле наодинці. Може, й можливо, але дуже, дуже важко.

Тут були різні рівні, висоти й напрямки, тому можна було спершу йти вперед-вперед, а потім різко повернути вбік і рухатися вже вперед-у-небо подалі від вперед-у-прізви. Дурниця несусвітня, але поки Тесс ішла прямо за Ейданом і не врізалася в якісь раптові кути, годі було скаржитися. От якби з Ейданом щось трапилося, і він втратив свідомість або перетворився раптом на частину фантика — Тесс не те що б вихід не знайшла, а навіть зробити крок у бік невідомості не ризикнула б.

За ними тягнувся шлейф прямої, чорно-білої місцевості, яка зрозуміла людському оку. Ніби не очі перестали бачити кольори, а наче саме місцевість складалася із поєднань чорного, білого і сірого, як у якихось божевільних малюнках олівцем. Але позаду хоча б залишалося зрозумілої форми. Решта, куди їхня нога ще не ступала, так і залишалася зім'ятою.

— А ти колись обходив Безвість повністю?

— Ні, що? Це неможливо.

— Чому? Вона така величезна?

— Тому що коли я виходжу з неї, вона знову повністю зминається. І щоразу доводиться розминати все з самого початку. По пам'яті.

— А вона може тебе зажувати? Щоб ти зім'ятим був, як і все тут?

— Так, тут праворуч. — Ейдан шукав дорогу і паралельно відповідав. — Ні. Поки що мені щастило. Плутатися — плутався, але завжди залишався цілесеньким.

Місце було нудним і безжиттєвим, тому цікавіше було питати про його можливості, ніж насолоджуватися місцевими краєвидами. Жученя пояснив їй, що суть цієї Безвісті у завислих просто в повітрі розломах, подібних до того, що був у Ейдана в кімнаті за блакитними аркушами. Досить стати перед ним, повернути дещо і опинитися вже не безвість-де, а в конкретному далекому куточку світу. Але запам'ятати всі ці кути в кутах, повороти і нахили було чимось непідсильним навіть найдосвідченішому картографу, тому Ейдан був єдиним, хто міг не загубитися в цьому хаосі.

— Ну ти, звісно, й щастунчик, Жученя.

— Щастунчик? — він знову був зосереджений на виборі потрібного напрямку.

— І щасливець, і щастунчик, і все разом. У тебе немає аромату, але Ошитсуне дає тобі особливі знання. У тебе є диско, яке... Скажімо, воно спотворює реальність, так?

— Тільки для того, хто вдихне.

— Ну ось. Ще ця Безвість є. Ну, вона моторозна злегка, але корисна. Будь-який аромат нудно виглядає на тлі того, що вмієш ти. Як звичайний фікус на тлі клена. Фікус, звісно, гарний, та й фікуси різні, є побільше і пишніше, але навіть він, звісно, не клен. А якби й був...

— Так, так, Тесс, — він замахав руками. — Охолонь. Не романтизуй усе це. Якби була моя воля, я б навіки заткнув Ошитсуне, а Безвість назавжди запечатав. Але в мене свобода випала в юному віці, як молочні зуби. Вважай, я безвольна сволота, тому співісную з усією цією нісенітницею. А аромат людини — це її вибір. Її свобода, вловлюєш?

— Ага. Але від диско ти ж можеш відмовитися і ніколи більше не вдихати його?

— Слухай, Вовченятко, — він зупинився і ласкаво посміхнувся їй, — Я не дискозалежний, просто без нього моє життя втрачає сенс. Так що ні. Ти краще сюди подивися.

Вони зупинилися біля одного з розломів, у який Ейдан попросив зазирнути. На відстані Тесс бачила що там є небо, є ряд чогось золотого, але надто близько не наближалася.

— Хочеш, навчу переходити? Підійди ближче, немов у вічко дивишся.

Її серце почало стукати швидше. Тут усе серйозніше за їжу — точно не погоджуватися, але й сил відмовити ніби не було. Буква "е", була єдиним, чим можна було боротися.

— Е-е-е-ей? З тобою все гаразд?

— Н-ні. Ну так, але не зовсім. Незручно казати, але мені страшно дивитися у вічка або щось таке... маленьке. У мене фобія. Відразу здається, що око ось-ось хапнуть. Я одного разу знайшла теплолюбний кедр, у якого серцевина стовбура світиться зеленим. Зазирнула в невелику щілину, а звідти вилетів жук і... здається... — Тесс прокліпалася і подивилася на свою руку. — Турцнув мене трошки. Я відтоді трохи гірше бачу правим оком.

— Оу... Ну, це точно був не я. — Ейдан погладив її по плечу. — У калейдоскопи ти теж не дивишся?

— Це найстрашніше! Здається, що деталька випаде і подряпає мені сітківку, — Її пересмикнуло. — І коли закривала око, щоб цілитися з револьверів Кейтлін, теж було не по собі. Думаю, я просто люблю дивитися на світ одразу двома очима.

— Запам'ятав. Тоді закривай обидва — ми йдемо звідси.

* * *

У якийсь момент простір і справді змінювався. Живі звуки почали долітати до неї, по шкірі пробіг легіт і стало зрозуміло, що вони вже не у Безвісті. Ейдан бачив частину зовнішнього простору в цих розломах, а потім дивився на неї під таким кутом, що опинявся на іншому боці. Якись свої дивацтва, але їй не обов'язково було знати всі його секрети.

— Можна?

— Так, відкривай.

Тесс одразу переконалася, що кутаєте і м'яте залишилося далеко позаду. Сюрреалістичне і дивне розтануло, а перед очима постала алея з салаткових дерев по сторонах. Листя дихало весною навіть під ногами і немов проклало шлях уперед. Як дивно було бачити на землі не помаранчеву чи червону стежку, а повністю салатову. Справжня краса Променистих Всюдисущих, от тільки звідки було взятися весні? Коли приходила пора року, вона завжди охоплювала весь материк, бо не міг Стеокс залишатися помаранчевим, а інше місто — зеленим.

— Овва! З осені й одразу у весну⁶ — як це можливо? Куди це ми потрапили?

— Сюрприз! Лише кілька хвилин, а ми раз, і на іншому кінці материка. Талант, так? Чому я ще, скажіть мені, не заробляю на цьому? Усіх візників збанкрутував би, клянуся.

— І справді, чому? Стій! — він махнув — знову кудись поспішав. — Ейдане, ну чому? Ми щоразу багато годин втрачаємо на дорогу, а можемо просто ось так! Стрибок, і в Безвість. Скок, і з неї!

— Та-а-ак, якби, — Ейдан чомусь усе це сприймав як жарт. — Але Ошитсуне так собі з людьми працює. Ми тут тільки тому, що йому конче потрібно. Але на комфорт і зручність інших йому начхати, такі ось справи виходять.

— Але на твої ж не наплювати?

— Ти скільки його знаєш? — приснув той. — На мої йому взагалі глибинно і щиросердно начхати.

Ейдан взяв її за рукав і вони пішли швидше. Прямо, адже більше тут іти було нікуди. Можна було прошмигнути між дерев, але це якби Тесс гуляла сама. А так лише зелень, зелень, зелень!

Але щойно вони дійшли до кінця, дерева скінчилися. Тут було кілька листяних куп, а посеред невеликого майданчика стояв єдиний столик із чотирма стільцями навколо. На ньому стояли чотири чистих тарілі, стільки ж філіжанок, тарілка з пряниками, чайник з самого краю і більше нічого. Столик цей стояв точно на перетині алей, вкритих яскраво-зеленим листям.

— Нещодавно знайшов це місце. Тут чайник і тарілка з пряниками самонаповнюються з часом, а горнятка і тарілки завжди чисті. Хто б подумав, що іноді за диво може зійти й таке. Ну і... чай, пряники, весна, природа — сама розумієш, одразу подумав про тебе. Пив цей чай і, чесно, ти була в кожному ковтку.

— І справді ласкаве місце. Ти не збрехав! Тут навіть тепло по-особливому.

Варто було тільки перейнятися почуттями до того, що відбувається, Ейдан одразу ж почав заперечувати і метушитися.

— Що? Ні! Це не те саме ласкаве місце, що я обіцяв показати. Ми тут просто налопатися пряників і поговорити. Просто мені потрібна була тиша, але ні-ні-ні, ти переплутала. Туди ми підемо потім.

— Тут теж нічого. Спокійно.

— Те, що я покажу, буде ще кращим.

⁶ На Еміронії рік має суворий порядок: весна, перше літо, осінь і друге літо. І хоч кількість місяців весни й осені в кожному році завжди різниться, їх обов'язково розділяє літо, не даючи їм зіткнутися.

- Набагато?
- На дуже багато.
- У тристольйон разів?
- У два тристольйони. Сама побачиш.

Вони віджартувалися і сіли один навпроти одного. Ейдан почав наливати чай Тесс, а потім собі. Вітер задував сюди м'яко, птахи ніжно цвірінькали поміж зеленню, листя літало туди-сюди, і на жодній з алей не було видно живої душі. Спокійніше місце ще потрібно було відшукати. Тесс зняла флайо і поклала на вільний стілець, але всерйоз задумалася про те, як було б добре сидіти у таку погоду зовсім без одягу. Ейдан повторив за нею, але навряд чи подумав про те саме.

— Не знаю хто, але вони молодці, — Сказала вона після того, як розсмакувала напій. — Смачний вийшов. Перетримали листя, але пом'якшили марангом. Такий смак, який можна довго смакувати і не хвилюватися, що він вивітриться.

- Розумниці які.

Ейдан виглядав так, наче всі ці тонкощі його не вразили. Він взявся жувати пряники, тому що не вмів насолоджуватися одним лише смаком чаю. Запивати ним борошняне і надто суху їжу — так, але не досягнути смак окремо. Тесс же не торкалася їжі, поки її філіжанка залишалася повною.

— Так от, про важливість. Є розмова. Це ти вже знаєш. Ейдану було чомусь ніяково починати, тому він крутив сигаретну пачку в руках. І щойно набрався сміливості, як поклав її на стіл і легенько стукнув по ній.

— Скоро пік "Цвітіння", Тесс. Буквально з... з миті на мить. Але зараз у мене кришталева свідомість. Він дозволив.

Жученя нервував. Він нігтями дряпав кутикули, пхав спершу один ніготь під інший, а потім навпаки. Якби в нього була шерстка, точно б наїжачився.

— Я думав дати штурвал Ошитсуне. На деякий час. Але нам дуже знадобиться твій аромат. Попереду нас чекає вкрай дивне місце і там мені просто конче потрібен носій. Тому коли я попрошу, будь ласкава, підіграй. Я прошу вас не сваритися з Ошитсуне, поки ми все не вирішимо. Домовилися?

- Добре. Але до чого це все?

— До чого це все, так. Є одна справа абсолютної, — він підкреслив це слово, — абсолютної важливості. Для мене, Ошитсуне і Фріди.⁷

— Вона тебе про щось попросила?

— Так. Так, але...

Не вийшло підібрати слова, тому Ейдан узяв пряник і думав, поки його жував.

— Трохи не так. Колись Фріда стала другою людиною, після розмови з якою моє життя розділилося на нову епоху і те, що було до неї. Дуже складно відчувати настільки яскраві почуття, говорячи з людиною вперше. У тебе була з нею схожа розмова?

— Не знаю. Але коли ми знайшли мертвих оленів, Фріда була поруч і обійняла мене. І їй теж було сумно, так само, як і мені. Я це відчула і тоді з'явився наш перший яскравий вузлик.

Ейдан тягнув руку до чергового пряника, але пальці завмерли біля самої тарілки. Він подивився кілька секунд у порожнечу і посміхнувся.

— Уявляю. Ви переплелися в лісі, а ми піднялися на дах замку подихати повітрям. Я тоді не планував жодного діалогу. Я навіть не жив у цьому замку, тільки гостював. Ми якимось дивом оминули нудьгу, про яку говорять із незнайомими людьми. Дуже швидко минули момент, коли люди прицінюються і знайомляться одне з одним. І знаєш, Тесс, знаєш, вирвалося в мене тоді таке, що ти спершу кажеш, а тільки потім розумієш, що видав дещо найщиріше за все своє життя. Ми заговорили про мої проблеми з головою. Про Ошитсуне. Про те, що, імовірно, мене надовго замкнуть у лікарні. Дуже надовго. І я випалив:

— Я б хотів знайти людей, яким моє божевілля буде здаватися просто поганим почуттям гумору. Я б тоді й жартувати краще став.

Тесс відчувала смак чаю, але не ковтала. Шум при ковтанні міг завадити почути слова, а в таких розмовах зовсім не до пауз і перепитувань.

— А вона, Вовченя, вона сприйняла це серйозно. Спочатку дивилася вдалину, думала над сказаним, а потім зішла з парапету і подивилася мені в очі. Так, як я зараз бачу твої. Коли навіть сонячні відблиски не перешкода. Подивилася і сказала:

— "А якщо я подарую тобі людей, які виявляться тобі ближчими за себе самого — зможеш їх захистити? Зможеш світ вивернути навиворіт, щоб твій дім і твоя сім'я були в безпеці?"

⁷ Фріда — засновниця замку Орторус, під дахом якого перетнулися долі кожного з його мешканців. Ведена мрією про близьких людей і місце, де ті жили б у безпеці, вона привела в Орторус кожного, хто в ньому зараз живе.

Ейдан дивився повз стіл, немов знову занурився в той момент. Тесс знала, як це — плавати в теплому минулому, насолоджуючись кожною секундою, яка втекла багато днів тому.

— Ось тоді я зам'явся як десятирічний. Спочатку промайнули думки Ошитсуне, потім мої, і ми обидва хотіли кинути їй: "Ти це жартуєш, так?". Але в ту мить, може через те, що погляди намертво прилипли один до одного, ми зрозуміли, як ламати горизонти. Їй не було огидне божевілля в моїй голові, та й мені самому воно тоді відчувалося дивним, але не огидним. А прохання Фріди мені здалося променем. Променем, без якого я не зможу. І тоді ми з Ошитсуне, Тесс, разом витягли руку вперед.

— "Якщо в мене з'явиться дім і важливі люди — я переверну навиворіт здоровий глузд, щоб їх захистити, — сказав я. — Світ до попелу зітру, але їх в образі не дам, якщо тільки такі люди і справді з'являться в моєму житті". І вона так легко простягнула руку у відповідь. Так, немов я просив запрягтися, що її ім'я — Фріда, і не більше того. Ми переплелися пальцями і вона вимовила:

— "Тепер ти вдома, мій дорогий Ейдан. І тепер у тебе є сенс життя".

— Але ж ти їх знайшов. Це ж ми, правда?

— Звісно, — несвідомо протягнув він. — Що ти таке взагалі питаєш? Точно так і сталося. Я не знаю, як вона знайшла людей, які так тісно переплелися. Я досі не знаю, що це — аромат, везіння, доля чи річ випадкова. Але для мене Фріда не тільки моя людина, а й символ. Людське втручання в моє життя, яке виявилось куди важливішим за божественне. Ми якось зізналися жартома, що бачимо одне в одному більше божественного, ніж у Всюдисущих. Посміялися, помахали долонями, мовляв, гаразд тобі, і зрозуміли, що жарт — і не жарт зовсім.

Дивовижне все ж місце. Посуд тут виявився таким гарним. Чай — ідеальним, дерева — височенними, а Ейдан — цілком щирим. Та ще рідкість, якщо замислитися.

— І ось, момент настав, а мене понесло безвість-куди. Ошитсуне дав мені знання про те, що може нашкодити нам. Замку, його жителям і самій Фріді. Уперше я зіштовхуюся з тим, що хтось тягне свої лапи в наш дім. Але в нас є план. Тому поки наш замок стоїть, а ми дихаємо, я зі шкіри геть тричі вилізу, аби так і тривало.

— Отже, прийшов час виконувати клятву?

Жученя кивнув і Тесс заплодувала.

— Тоді так, так! Це так по-нашому! Усі лапи геть від Орторуса!

— Скажу відразу, що план... — він примружився, щоб підібрати слово, — заплутаний і складний. Тому просто довірся мені, добре? Я не заведу тебе в біду, клянуся.

— Добре!

— А потім і місце ласкаве покажу, те саме. І до дідуся заскочимо на вогник. — Він підморгнув їй так, що зі стільця від радості хотілося схопитися, але майже одразу нахлинуло зовсім інше почуття.

— Так. Це прекрасно, але...

Зараз у них було лише одне непорозуміння. У цю саму секунду йшлося не про високі цілі, не про важливе для Ейдана чи готовність Тесс іти за ним. Не про те, що їх чекає попереду і темні лапи, які тягнуться до замку.

— Ти... Ейдан, вибач, ти можеш залишити мені хоч один пряник? Я ж не їла.

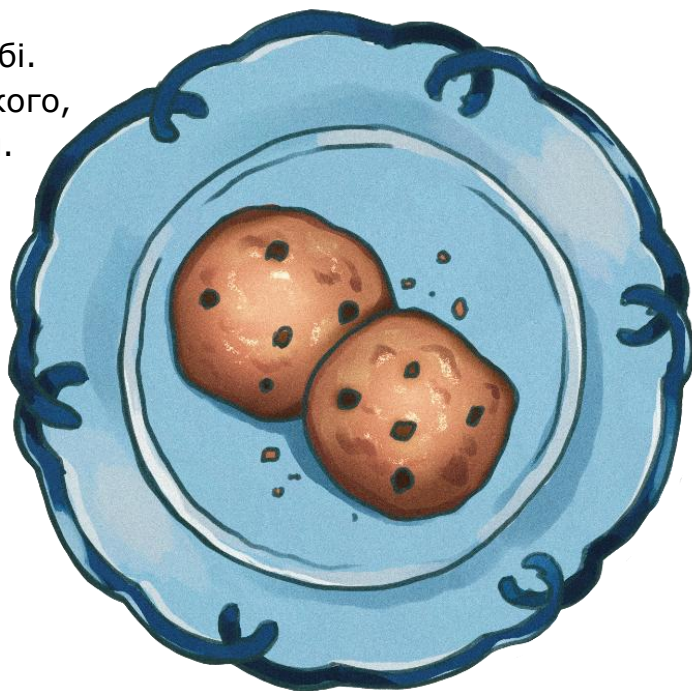
Він подивився на свою руку, яка вже готова була забрати дві смакоти, що залишилися.

— Звісно, — схаменувся він і посунув тарілку ближче до Тесс. — Забирай, обидва твої.

Вовченя дивилося на нього з вдячністю. Це була перша можливість у її житті дізнатися хоч щось про свого дідуся. І радість від того, що саме вона допоможе захистити своє рідне місце, була невимовною. Абсолютно неочікуваний крок назустріч багатьом, кого вона любить: Ейдану, дідусеві, пригоді й усім із замку, якщо раптом їх і справді хтось вирішив образити. Тесс ділилася найщирішою з усіх своїх посмішок, а Жученя немов не розумів — що вона така щаслива через якісь дрібниці?

— Дякую тобі. Величезне спасибі.

— Так... Будь ласка? Нічого такого, адже це всього лише два пряники.

ГЛАВА 3. ТІЛЬКИ НЕ ЗА БОЧОК!

ВОВЧЕНЯ

Поки Тесс жувала найм'якші пряники і допивала чай, співрозмовник сидів у тиші. Ошитсуне абсолютно раптово міг забрати штурвал свідомості, а Ейдан тимчасово залягти на дно, з цим нічого не поробиш. Під час "Цвітіння" такі речі відбувалися особливо швидко, навіть два пряники з чаєм не встигнеш доїсти. Венді краще за всіх бачила такі моменти і вчила Тесс стежити за дрібницями, щоб виявити фальшивість. Ошитсуне Венді не визнавала і чітко розділяла свого друга на двох — його справжнього і не його зовсім. Вовчення мало чому навчилася, але намагалася пам'ятати слова своєї сестри.

Іноді Ейдан усе ще міг вертатися, але це подібно до відблиску в темряві або бджоли в квітковому полі. Можна дуже старатися, але крихтному променю морок не освітити, а бджолі не запилити все поле. Заспокоювало те, що після "Цвітіння" вже Ошитсуне належало бути тінню в яскравій кімнаті, поступово поглинаючи дедалі більше й більше простору. І так до наступного "Цвітіння", поки Ейдан не стане променем у темній кімнаті. А потім усе по колу.

— Гаразд, допила? Тоді поспішаймо, треба йти.

Жученя дістав із кишені свій медальйон, через який пірнав у Безвість за межами своєї кімнати. Тесс ніколи його не відкривала й не дивилася, бо знала — що за синіми аркушами, що в медальйоні — невідомість, у яку краще не вдивлятися. Іноді найкращий вихід — заплющити очі й чекати.

— Але! Але... я думала, ми прогуляємось трохи. Роздивимось все.

— Та ну, — Жученя звів очі догори, — ти це серйозно? Лісів своїх не вистачає?

— Це ж інше! Там один щебет і стрекотіння, навіть запах інший. А тут бачиш, як небо крізь салатіві дерева просвічується? Решіточкою.

Може, це фантазія так розщекоталася, але я бачу різні силуети з гілок. Таке не можна пропускати, ні тобі, ні мені, ні тим більше нам!

Тесс не вміла точно читати погляди, але здалося, що співрозмовник був не проти. Вони залишили флайо і вирішили пройтися однією з алей.

— І все ж таки як? Не може ж зараз материк бути таким зеленим, а?

— Може бути складно сприйняти. Тобі точно потрібно?

— Ну цікаво ж! Я ніколи з осені у весну ще не пірнала.

Ейдан повернувся до неї і ніби прицінювався: підібгав губи, примружився і, зрештою, якимось хитро посміхнувся.

— Давай я тобі скажу так... є кілька Віоландо. Як є, чесно. Їх кілька, і ми зараз на сусідньому, а не рідному. Розумієш?

— Тобто як це? Наче виноградини у ряд?

— Ні, вони розташовані один над одним.

— Тоді як вишеньки на шпажці?

— Ось це тепліше. Ні, навіть гаряче, молодець! Вісім вишеньок, що вертикально висять на шпажці. Уявляй це так, так. Так. Краще за це ти пояснень не знайдеш, повір.

— І вони відрізняються між собою?

— Відносно. Місцями ні, місцями жах аж як, наскільки сильно. Тут ось весна, як помітила, а в нас удома осінь. Тут чай знову з'являється в чайнику, а в нас удома цього чайника, імовірно, взагалі не існує.

— Ти це все вигadaв, щоб на реакцію подивитися, так?

— Не уявляєш, як би я хотів погодитись, — хитрувато посміхнувся Ейдан. — Але на жаль.

Навіть якщо це і було правдою, тайфуну всередині це не викликало. Складно оцінити масштаб трильйона, поки не побачиш його на власні очі, складно зрозуміти страх темряви посеред білого дня і максимальну глибину океану, гуляючи босоніж лісом. Так було і тут. На наявність кількох Віоландо Тесс відреагувала так само, як якби їй сказали, що на невідомій планеті є ціла сотня місяців. Щастя їм тоді, місяцям. Щастя і здоров'я. Але якою ж красивою була весна в цьому місці! Дивовижно, немов природна сітка і ціла картина з двох кольорів — кольору неба і кольору дерев.

Тесс відчувала себе одним з опалих листочків, залитих цим шляхетним салативим кольором. А якщо зупинитися і повільно почати крутитися навколо своєї осі, то все перетворювалося на суцільну зелену смугу!

Лише чорний відблиск промайнув збоку, немов промчав чорним вогником за стовпами. Вовченя була впевнена, що їй не привиділося. Вони йшли далі — Тесс із розкинутими в сторони руками, а Ейдан тримав їх у кишенях штанів.

— Таке місце! Ти ж мандрівніший за всіх на світі, знаєш? Якщо Безвість веде в такі місця, то у Ская з'явився гідний суперник.

— Я кімнатосид. Де б не опинився, мене тягне назад у мою клітку, а будь-яка пригода починається з думки: "Ну коли вже назад?". Так що так, я міг би стати найвидатнішим із мандрівників. Але став безнадійнішим із них.

Тесс підняла голову, щоб побачити небесний візерунок знову, і це врятувало їм життя.

— Матінко!

Морда величезного створіння опинилася просто над ними. Помаранчево-біле, як мандарин на снігу! Злісна, але заворожуюча і велична істота летіла на них зверху, таранячи високі гілки, і вже розкривши свою пащу. Вона не заричала, але видала звук, який Тесс ніколи до цього у своєму житті не чула і навіть не здогадувалася, що хоч хтось може так звучати. Зуби вже майже торкалися їхніх голів, щелепа ось-ось мала зімкнутися, але рука Тесс машинально піднялася вгору й дала волю аромату. Рухи істоти стали надзвичайно повільними, наче вона застигла просто над маківкою — тепер щелепа рухалася не як блискавична пастка, а як сонце, що сідало за обрій, — повільне й майже нерухоме, але насправді воно ні на секунду не завмирало на місці.

